

Leden 2/2012

Ročník: 20

Cena: 10 Kč

GAG-BEN

ČASOPIS, KTERÝ INSPIRUJE, POBAVÍ, INFORMUJE

Výpravy za kočkami

CATPARADE NA BENEŠCE

Z obsahu

Úvod

Slovo šéfredaktora.....3

Ředitelské okénko.....4

Kultura

Pokusy o recenze.....6

Catparade na Benešce.....10

Jejím snem je zahrát si princeznu.....15

Život kolem nás

Co se děje na Benešce.....17

Měl by být vzorem.....18

Naše kniha se dočkala ocenění.....19

Příroda

Kdo nezažije život s kočkami, nepochopí.....20

Moje kamarádky Amy a Nicky.....24

Sport

Sportem ke zdraví.....26

Břízy pro nás nebyly překážkou.....27

Hobby

Prst jako ovládání virtuálního světa.....28

Kompakt či zrcadlovka.....29

Zábava

Rád se na Benešku vracím.....30

Za dveřmi je duch.....32

Soutěž o cenu.....37

GAG-BEN

Vydává: ZŠ Třebíč, Benešova 585, 674 01 Třebíč

www.zsbenesova.cz/gagben

Šéfredaktorka: Michaela Doležalová

Zástupkyně šéfredaktorky: Kathrin Decknerová

Redaktoři: Lukáš Abrahám, Sheila Freyová, Dominik Jeřábek,
Karolína Křečková, Terezie Mutlová, Tereza Němcová,
Petr Řezáč, Natálie Řezáčová

Koordinuje: Eva Pokorná

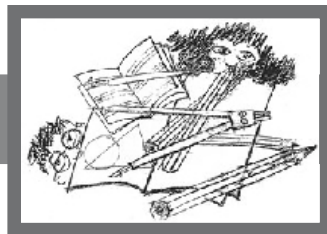
Tisk: Akcent, spol. s.r.o.

Sponzor časopisu: Sdružení rodičů ZŠ Třebíč, Benešova
Knihkupectví Jakuba Demla

Výtěžek z prodeje časopisu je vždy použit na vydání dalšího čísla.

Na titulní straně: Kaširovaná kočka
Foto: Pavla Kamanová

Na zadní straně: Kaširované kočky
Foto: Pavla Kamanová, Eva Pokorná

SLOVO ŠÉFREDAKTORA

Milí čtenáři,

opět vás vítám v novém roce, tentokrát ne školním, ale v novém kalendářním. Proč mně se zdá, že to najednou nějak rychle utíká? Vánoční svátky i s prázdninami se rychle přehouply zase do školních dnů, že ani netuším jak. I když Vánoce nevypadaly zrovna bíle, doufám, že jste si je užili. Nevím, jak vy, ale já se strašně těším na hory, až si zase stoupnu na kopci na lyže a budu dýchat ten horský vzduch, no paráda!

Co vy, raději si užíváte zimních radovánek, nebo se raději někde „rozplácnete“ na pláži? Jestli patříte do první skupiny, tak neváhejte a rozjeďte se za sněhem, a jestli patříte do té druhé, no tak to si holt musíte počkat. Ale ať už se radíte tam, či onam, rozhodně si přečtěte nové číslo našeho časopisu GAG-BEN!

Nevím proč, ale já mám takový pocit, že minulý rok se mi zdál v některých částech poněkud negativní, spadlo letadlo s hokejisty, umřel náš první český prezident Václav Havel a další hrůzy. Můžete to cítit jinak, ale já mám na to jasný názor. Samozřejmě ten rok nebyl celý negativní. Někdy právě naopak! Myslím si, že pro

naši redakci byl zatím snad tím nejlepším rokem v historii! Nejenže náš časopis byl druhý v kraji, získal certifikaci, různá ocenění za grafiku, titulní stranu a články, ale největší úspěch se nám podařil v prosinci, kde jsme v kategorii druhého stupně zvítězili nad časopisy z celé České republiky!

Dost vzpomínek! Čtěte, co se tentokrát v časopise dozvíte! Jak jste si už jistě všim-

li, z naší titulní strany se na vás dívá krásná kaširovaná kočka a právě toto téma, „Kočky“, vás bude provázet celým časopisem!

V rubrice Kultura najdete názory našich redaktorů na vánoční operetu Mam'zelle Nitouche, kterou druhý stupeň navštívil v jihlavském Horáckém divadle. Můžete si tu přečíst o besedě s našimi bývalými žáky, herečkou a moderátorkou Kamilou Zetelevou, kytaristkou Denisou Schneebaumovou a žonglérem Milanem Ošmerou. Příroda nabídne články o kočičkách. Nakonec Zábava s sebou přináší nový zajímavý a hlavně krásný komiks, také od jedné Kamily, tentokrát Svobodové, s názvem „Za dveřmi je duch“! Původně jsme vám chtěli zpestřit časopis také nějakou pěknou fotostory, ale když jsme se dostali na focení, zradila nás spolupráce s kočkami, které, jak známo, mají svou hlavu, a proto jsme to raději zabalili a šli si sednout do čajky. Doufám, že do příště se nám to podaří napravit, ale raději nic neslibuji.

Milí čtenáři, přeji vám štěstí, zdraví, lásku a mnoho úspěchů v novém roce, pěkné pololetní vysvědčení, a teď už se konečně ponořte do našeho časopisu!

Vaše šéfredaktorka Michaela Doležalová

ŘEDITELSKÉ OKÉNKO

Končí rok 2011. Jeho závěr poznamenala smutná událost – zemřel Václav Havel. Byl symbolem odporu proti komunistickému systému, symbolem sametové revoluce, obnovitelem demokracie u nás, prvním porevolučním prezidentem Československa a potom České republiky. Byl dramatikem, filozofem, divadelníkem a světovým politikem. V zahraničí byl přijímán s obdivem a nadšením. Bude naší zemi velmi chybět.

Pro mne osobně byl rok 2011 rokem různých okamžiků. Nádherné se střídaly s těmi méně příjemnými. Nádherné byly oslavy mých kulatých narozenin, jak s mojí rodinou, tak s kolegyněmi a kolegy ve škole, tak i s přáteli z divadla. Měl jsem velkou radost ze svých vnoučat. Na druhé straně mě trochu zaskočila červnová nemoc.

Ve škole jsem měl velkou radost, že se nám dařilo, jak ve výuce (výborné výsledky testů Scio v 5. a 9. třídách, přijetí na střední školy, skvělé závěrečné práce deváťáků, nádherná školní akademie, výměnné pobyty s Německem, Dánskem, Ukrajinou, soustředění šestáků, velmi dobré výsledky soutěží a olympiád, obrovský úspěch školního časopisu Gag-Ben - 1. místo v republice, slavnostní předávání vysvědčení žákům 9. tříd a další a další události a úspěchy ve škole), tak i mimoškolní činnosti. Příjemné bylo i otevření

nové chemicko-fyzikální laboratoře, která bude jistě výborně sloužit našim žákům. Úspěchem je i získání grantu z projektu Comenius, který umožní s minimálními náklady absolvovat výměnné pobyty v Dánsku.

Na druhé straně jsem smutný z chování některých žáků, ze svévolného ničení majetku školy, které nás stojí zbytečné výdaje. Ale asi i to patří k životu.

Je jasné, že nežijeme na opuštěném ostrově, provoz a život naší školy ovlivňuje světová finanční krize. My, pracovníci školy, se snažíme, abyste vy, žáci, pocítili důsledky této krize co nejméně.

Do nového roku vám všem, jak žákům, tak i všem pracovníkům školy přeji hlavně zdraví, spokojenost, optimismus, pochopení pro druhé. Redakci časopisu Gagben další úspěchy a hodně nápadů.

Váš ředitel Jaroslav Dejl

PŘIŠLI JSME, VIDĚLI JSME, ZVÍTĚZILI JSME!

Uhádnete, o čem mluvím? Ne? Nevadí, hned vám to objasním. Den, na který jsme dlouho čekali, den, který se v naší redakci zapsal do dějin.

Zdálo se to jako normální všední den, stvořený pro vyhlášení soutěže „Školní časopis roku 2011“, ale možná už tehdy ráno, když jsme vstali z postelí, jsme podvědomě tušili, že tento den bude pro náš časopis legendární.

Do Brna, kde se vyhlášení konalo, jsme se vydali vlakem, ve kterém panovala veselá a příjemná nálada smíšená s očekáváním. Bavili jsme se hrou, která spočívala v tom, že jsme měli zadané nějaké písmeno, sledovali jsme krajinu za oknem a museli jsme přijít na nějakou věc, která začíná právě na to zadané písmeno dřív, než ostatní. Cesta utekla překvapivě rychle a už jsme byli v Brně, kde jsme museli především najít budovu, ve které se akce konala. Nebylo to nijak těžké, a tak jsme se tam dostavili mezi prvními. Stejně jako minulý rok jsme měli nějaký čas na prohlídku ostatních školních časopisů, ohodnotit je a pochválit. Tady se náš optimismus

málem vytratil, časopisů bylo opravdu mnoho a mnoho z nich bylo velmi kvalitních, ale přesto jsme věřili, že skončíme mezi těmi nejlepšími.

Když jsme se v deset hodin konečně vecpali do přeplněného sálu, někteří ani neseděli, uslyšeli jsme milé úvodní přivítání v podání Petra Kantora a poté se rozprchli do různých workshopů. Na mě samozřejmě musel zbyť ten, pro mě snad nejhorší - spolu s ostatními zástupci redakcí jsme vybírali nejlepší školní časopis podle nás dětí. Ne, že by byl nejhorší v pravém slova smyslu, ale osobně moc nemusím nějaké to řečnění před lidmi, kteří na vás koukají, co z vás asi vypadne, i přesto, že tady to bylo jednodominutové představení našeho časopisu spolu s věcí, kterou děláme asi nejlépe. Vůbec, absolutně vůbec nic z toho, co jsem řekla, si nepamatuji, ale asi to nebylo nijak oslnivé, protože v tomto klání zvítězily Kravovské noviny (zkráceně Kravinky), jejichž šéfredaktorkou je kráva a to doslova!

Naštěstí jsem to přežila a teď přišlo to očekávané vyhlášení. Napřed první stupeň, ajajaj, to jsou nervy! Teď přichází kategorie prvního a druhého stupně, ve které jsme si prvně mysleli, že jsme, takže jsme se drželi za ruce a doufali. Jenže ani jednou nás neřekli a vzápětí jsme se od paní učitelky dozvěděli, že my jsme v poslední kategorii, ve druhém stupni. Teprve teď jsme si mínili pomačkat ruce a to se nám také vyplatilo, první náboj energie přišel v podobě ocenění nejlepšího článku za měsíc leden, o který se nám postaraly Míša Cahová a Katka Veselá z bývalé 9. C. Druhým impulsem, který naši víru posílil, se stalo první místo v kategorii Grafika a třetí místo v kategorii Titulní strana. To už jsme jenom v duchu pana Kantora vybízeli k tomu, aby řekl: „A na prvním místě v kategorii druhého stupně za celkový vzhled a obsah časopisu se stává... GAG-BEN!“

A co myslíte, bylo to tak? Ano! Naše vybízení asi zapůsobilo a pan Kantor tato slova opravdu vyřkl a my... my se jenom nadšeně tvářili a byli jsme dokonale šťastni!

M. Doležalová, D. Jeřábek, VIII. C

KNIHKUPECTVÍ JAKUBA DEMLA VÁM NABÍZÍ A DOPORUČUJE

Jak dopadla holčička Tereza, která nechtěla jíst, a již maminka řekla známou větu: „Musíš jíst, nebo z tebe bude tyčka!“? Ona

se v tu tyčku totiž skutečně proměnila! Rázem se ocitla uprostřed velkého dobrodružství, které nakonec skončilo přáním Terezy být zase obyčejnou holčičkou s (ne)obyčejnou chutí k jídlu. Jak dopadl Pěta, ke kterému po maminčině rozlobeném „Koukej přestat zlobit, nebo na tebe přijde čert!“ přišel rozverný čertík a proměnil tatínka v jednu známou pohádkovou postavu? Co se stalo Slávkovi, který si nechtěl čistit zuby, když mu maminka radila: „Čisti si zuby, nebo se ti na nich zabydlí kazizubové!“ A co školkový vysavač, který zhltl neuklizené hračky i s roz dováděnou paní uklízečkou? Všechny tyto příběhy mají veselý a dobrý konec, stejně jako pohádka o zblázněném panu doktorovi, od něhož se Lucinka nechtěla nechat vyšetřit, či povídání o televizi, která vtáhla líné děti k sobě do pohádky... Zábava, vtip, dobrodružství a jemné poučení, to je to, o čem jde v rodinném čtení o „Tyčce Tereze a jiných nečekaných příbězích“ především...

CENA 239,-

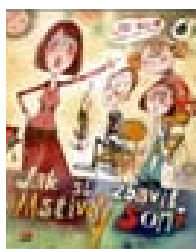
Příběhy Septimuse Heapa * kniha šestá

V paláci probíhá horečné přípravy na oslavu čtrnáctých narozenin Septimuse Heapa a princezny Jenny — pro každého z nich je tento den významným životním předělem. Oslava se však nekoná, palác a celý hrad zachvátí temná hrozba a blíží se zkáza. Septimus a Jenna...

CENA 348,-

Než k nám do Žábokudela přišla Mstivá Soňa, bylo vlastně všechno úplně v pořádku. Jsme malé městečko, kde, jak říká naše babi, vidí do talíře každý každýmu. Máme jedno náměstí, radnici, na kopci hrad a naši slavnou školu. Právě tam chodím já, Čalabounová, Žvejkalová, Vřeteneno nebo srabík Vášnivý a...

CENA 225,-

Čtvrtý díl neobyčejného deníku obyčejné holky

Ve ČTRNÁCTCE, dalším pokračování oblíbené řady o příhodách hrdinky Viki Perryové, se můžete těšit na novinky z jejího života v roce, který je pro ni stejně jako pro Danu a Matu, její nerozlučné přítelkyně na život a na smrt, nejenom velmi důležitý...

CENA 248,-

Dvaadvacetiletý mladík Jorfeus McBlack se tajně chystá na plavbu do neznáma. Na poslední procházce městem potkáva věstce, jenž ho obdaří nejen zajímavou, ale také znepokojivou věštbou. Jorfeus se dokonce ještě před vyplutím přesvědčuje, že ho nebezpečí a tajemno budou provázet na všech jeho cestách. Jako první důstojník a posléze kapitán lodi Rebarunda musí čelit nejen ničivé bouři, ale i pirátům, zradě a tajemstvím, jež měla zůstat navždy skryta. Obstojí coby kapitán? Zachrání svou posádku i Knihu světů, která má nevyčísitelnou cenu? Dokáže se vyrovnat s tím, kdo byl jeho otec a kam osud zavál jeho bratra, o němž neměl až donedávna tušení? A dopluje až tam, kde se jeden svět setkává s druhým, utajeným?

To vše se dočtete v prvotině teprve šestnáctileté česko-italské spisovatelky Valentin Montevecchi. Utajený svět, při jehož čtení si nikoli náhodou vzpomenete třeba na Piráty z Karibiku, vychází jako první svazek zamýšlené série Kniha světů.

CENA 249,-

Pro čtenáře časopisu GAG-BEN připravila
Lenka Procházková,
Knihkupectví Jakuba Demla

!!!! SOUTĚŽ !!!!!

Odpovědi na otázky soutěže z minulého čísla:

1. Sen noci svatojánské
2. Petr Svoboda, Pavel Svoboda
3. Krevety
4. Karel Kysilka
5. Gisela Jung

Sudoku:

4	2	6	9	1	5	7	3	8
8	9	3	7	4	2	5	1	6
7	1	5	3	6	8	9	4	2
3	5	7	1	2	4	6	8	9
2	6	4	8	9	3	1	7	5
1	8	9	6	5	7	4	2	3
6	4	1	2	8	9	3	5	7
9	7	2	5	3	1	8	6	4
5	3	8	4	7	6	2	9	1

Soutěž vyhrály žákyně VIII. C

Andrea Pospíšilová

a Nikola Kratochvílová.

Získaly knihu „Deník malého poseroutky“, kterou věnovalo Knihkupectví Jakuba Demla.

Vítězům blahopřejeme.

Vyhlášení soutěže tohoto čísla najdete v rubrice Zábava na straně 37.

POKUSY O RECENZE

Nickyho rodina

Nový film Mateje Mináče, který vypráví dosud neznámé osudy „Wintonových dětí“, zhlédli žáci 8. a 9. tříd. Jejich názory rozhodně stojí za přečtení.

Některé činy různých lidí nám mohou připadat jako normální běžné věci, já si ale myslím, že některé jsou až neocenitelné a zasluhují veliký obdiv. A to konkrétně jeden obrovský čin muže Nicholase Wintona - záchrana šesti set šedesáti devíti dětí z tehdejšího Československa před docela jistou smrtí v koncentračních táborech.

Musím se přiznat, do této doby jsem o tomto muži neslyšela jedinou zmínku, jedinou zprávu, ale když jsem viděla hrany dokument „Nickyho rodina“, zjistila jsem, že do mého dosavadního života, přemýšlení a pohledu na svět přinesl něco nového, zásadního, co právě ten pohled na svět docela pozměnilo. Už jen samé sledování filmu mě donutilo k slzám, i přesto, že vím, že mě rozpláče jakákoli kravina, tohle mě vedlo k upřímným a docela jiným slzám než doposud.

Nedokážu pochopit, jak vůbec Nicholas Winton dokázal všemny ty děti dostat až do Anglie, jak dokázal svůj čin tak dlouho tajit i před svojí manželkou, ale vím, že tomuto člověku nikdy nevyjádříme takový vděk za to, co udělal pro tehdejší československé děti. Pro mě se stal člověkem, který mi ukázal, že na světě jsou ještě lidé, kteří mohou jednat nesobecky a tak nějak přirozeně, jako by to byla každodenní věc, která je samozřejmá. Nevím, jestli bych tohle dokázala, být na jeho místě, ale za to, že to udělal, ho neskutěčně obdivuji.

Když jsem viděla ty plačící děti a rodiče, kteří se málem ani nechtěli svých dětí vzdát, nemohla jsem a vlastně jsem ani nechtěla zabránit tekoucím slzám. Víím, že si ani zdaleka nedokážu představit to utrpení rodičů, kteří své děti posílali sice do bezpečí, ale přitom věděli, že je už asi nikdy nespatri, a smíšené pocity dětí, které se možná zčásti těšily na výlet, ale zároveň musely být zmatené a ustrašené, že rodiče tolik pláčou nad jejich odjezdem, ale jak bych se asi zachovala já na místě dítěte nebo rodiče?

Samozřejmě, že nad tímhle uvažovat je trochu absurdní, protože bych se v dané situaci mohla zachovat úplně jinak, ale myslím, že já, kdybych byla malé dítě jedoucí pryč do neznáma, od rodiny, i přesto, že maminka odjakživa říká, že mě to táhne dál, než jen za blízké hranice České republiky, bych byla vystrašená a nechtěla bych odjet, protože svoji rodinu nadevše miluji a bez nich by můj život nebyl životem, ale pouhou prázdnotou.

Na druhou stranu jako matka bych možná ze začátku uvažovala sobecky, nechtěla bych se svého dítěte vzdát, právě tahle situace ve filmu jednou nastala, matka nejdříve své dítě z vlaku vyndala, už se rozhodovala, že ho nepustí, ale na poslední chvíli

Ilustrační foto

Foto: www.google.cz/obrazky

ho naštěstí do jedoucího vlaku vrátila, věděla, že udělala dobře, a myslím, že přesně tohle by docela možná mohl být můj případ, a doufám, že bych se tak také rozhodla a poslala ho za lepším životem, i když bych si vlastně nemohla být vůbec jistá, kam ho posílám.

Nikdy bych nemohla s jistotou říct, jak bych se v jakékoli situaci a pozici zachovala, ale jedno s jistotou říct můžu, Nicholas Winton se zachoval naprosto skvěle, obdiv si zaslouží od všech dnešních generací a já věřím, že jednou se na světě najde víc takových lidí, s takovým charakterem a nesobeckým jednáním.

Michaela Doležalová, VIII. C

Sir Nicholas Winton je jeden z největších hrdinů světa, který nabídl pomocnou ruku tam, kde se jiní otočili zády a dělali, že se nic neděje, ale on se nebál a dokázal jeden z největších lidských skutků, kterým zachránil 669 židovských dětí, které by jinak zemřely. Pro všechny zachráněné dokázal najít náhradní rodiny, což byl výkon tak velký, že dodnes nikdo nedokázal něco podobného. Ale on sám říká, že to byla samozřejmost. Myslím si, že nikdo by tohle, co on dokázal, nebral ani dnes za samozřejmost, a také se divím, že nebyl nominován na Nobelovu cenu za mír. Jen málokdo by se zachoval stejně jako on. Když tento skutek dokončil, tak se přidal do královského letectva, a nejtipnější na tom je, že kdyby ho (nedej bože) někdo sestřelil, tak by jeho manželka po několika desítkách let nenašla náhodou na půdě knihu výstřižků, a dodnes by možná tento čin nebyl vůbec znám.

Všichni by se tímto mužem měli inspirovat a také udělat nějaký dobrý skutek. Rád bych se s ním někdy v budoucnu potkal a řekl mu, jak si ho moc vážím.

Dominik Jeřábek, VIII. C

Film se odehrává v době fašistické okupace ČSR. Pojednává o osudech židovských rodin, které se obávaly nadcházejících politických změn. V té době se o těchto věcech dozví mladý Angličan Nicholas Winton. Odjede do ČSR, kde zahájí velkou kampaň, která zachrání stovky životů. Jak by to ale dopadlo, kdyby zůstal v Anglii? Nejspíš nikdo z oněch zachráněných dětí by dnes nežil, aby o tom mohl vyprávět. Kdo z nás si dokáže představit, jaké to bylo pro rodiče těchto dětí, nebo pro ty malé děti, které jely do cizí země a k cizím lidem?

Kdo jsou a jaké jsou jejich osudy?

Dosud se našla jen asi ¼ ze zachráněných lidí. Proč se ti zbylí neozývají? Kdo jsou a jaké jsou jejich osudy?

Nicholas Winton je starý šedovlasý muž. Na první pohled je sympatický. Je velmi vzdělaný, mluví několika jazyky a na svůj věk je velmi čilý. Za mlada to byl tmavovlasý muž s brýlemi, ze kterého vyzařovala energie. Dnes je Nicholasovi 102 let a může se pyšnit titulem sir.

Tomáš Kotrba, IX. B

Když se řekne Nickyho rodina, vybaví se mi tváře mnoha zachráněných dětí, nyní spokojených stařečků. Ale také obličej lidí po celém světě, kteří se činem pana Wintona nechali inspirovat a konají dobré skutky. Samotný film mě zasáhl především emocionálně. Když se na plátně míhaly obrazy Hitlera, obrovské skupiny pochodu vojáků nebo vystrašené malé děti, vzrůstal ve mně vztek. Měla jsem chuť všechny ty vojáky a důstojníky a hlavně samotného Hitlera zfackovat. Víím, že to zní směšně, co by se vyřešilo jednou fackou?! Ale bylo to to jediné, co mě v tu chvíli napadlo. A když jsem viděla usazené oči zachráněných, podlehla jsem a rozbrečela se. Vždyť oni už nikdy v životě neviděli své rodiče, polovina z nich ani netušila, co se s nimi stalo, a přesto se dokázali usmívat a radovat se ze života. A rodiny těch, kteří odjeli? Co se odehrávalo v jejich srdcích? Dokážu

vůbec někdy alespoň trošičku pochopit, co se při odjezdu vlaku s jejich dítětem odehrávalo v jejich nitru? A pak je tu ten muž, který spolu s pár lidmi celou akci zorganizoval. Ještě nikdy v životě jsem neviděla tak laskavého, tak obětavého a zároveň tak skromného člověka. Nyní stoletý pán, usmívající se od ucha k uchu, žije sám a nikdy neměl v úmyslu udělat ze sebe hrdinu, kterého budou všichni oslavovat. Chtěl jenom udělat dobrou věc pro stovky malých nevinných dětí. Takový člověk by si zasloužil mnohem více než nebe...ale jemu stačí vidět šťastné, zdravé a spokojené rodiny těch, které zachránil. A co je pro něj tou největší odměnou? Dobro, které konají lidé po celém světě.

Kathrin Decknerová, IX. B

Během filmu jsem prožívala dva druhy emocí – rozhořčení a dojetí. Mé rozhořčení patřilo německému diktátorovi Adolfu Hitlerovi a všem lidem, kteří plnili jeho hloupé rozkazy! Na druhou stranu mě dojala a naprosto ohromila samozřejmost s jakou se lidé v Anglii snažili pomoci státům, které měly být připojeny k „Velkému Německu“. Angličané v sobě našli špetku nesobeckosti a soucitu. Vždyť když se nad tím tak zamyslím, nemohlo být jednoduché vychovávat cizí dítě, naučit je cizím jazyku, kompletně podkopat jeho víru nebo tradice, kterým se naučilo doma.

Chtěla bych pomáhat lidem

Během filmu mi slzy mockrát promáčely tričko...Když se čeští a slovenští rodiče museli vzdát svých dětí, jakou museli přinést oběť...jen aby jejich děti mohli šťastně dospět a vyrůst. Myslím, že pan Winton je asi nejskromnější člověk na Zemi, nedokážu si představit méně sobeckého člověka, který nečekal na uznání – prostě byl šťastný, že se mu povedlo něco dobrého, co pomohlo zachránit životy stovkám malých dětí. Mnoho mladých lidí se rozhodlo jít ve stopách pana Wintona, pomáhat a nic nechtít na oplátku. I já, až budu starší, bych chtěla pomáhat lidem, kteří za svůj osud nemohou.

Barbora Vieweghová, IX. B

Nicholas Winton – bývalý bankéř v Londýně, Paříži, Berlíně i v Hamburku. Dá se v podstatě říct, že to byl takový aktivní a obyčejný člověk. Je úplně udivující, jak se z takového člověka dokáže stát zachránce šesti set šedesáti devíti malých neznámých dětí z Československa. Co ho vlastně k tomuto činu vedlo? Proč si radši v ten den nečetl ranní vydání novin a nepopíjel horkou kávu? Prostě se jen tak rozhodl, že pojedou do Prahy zachránit cizí děti. Pochybuji, že by dnes byl někdo tak ochotný, aby bez jakéhokoliv požádání nebo potřeby jel do neznámého místa pomáhat cizím lidem. Velmi zajímavý rozdíl mezi jedním člověkem a ostatními lidmi 20. a 21. století. A přitom to bylo normálně přirozené, jak řekl sám pan Winton.

Být Nicholasem Wintonem, tak bych se v té Praze asi neudržela a utekla bych od toho chumlu lidí, kteří by každé ráno čekali u mých dveří a křičeli jeden přes druhého „Zachraňte moje dítě. Prosím, pomozte nám“. Rozhodně bych utekla. Ale na druhou stranu, ti rodiče to taky neměli zrovna lehké. Sedět každé ráno u stolu a čekat, jestli zrovna moje dítě bude zachráněno. S blížícím se Hitlerem v zádech a ztrátou mého dítěte bych asi moc dlouho při smyslech vydržet nedokázala. Každý den se pro ně musel zdát nekonečný. Nedokázala bych svým dětem vysvětlit, že budou odvezeny do cizí země a už svou rodinou nikdy neuvidí. A nebo, že možná tuto válku nemusí přežít. Žádný rodič nechce zažít smrt svého dítěte, a tak proto udělají cokoli, jen aby je nemuseli vidět umírat i za cenu toho, že už je nikdy neuvidí. Malé děti toto samozřejmě nedokážou pořádně chápat, ale přece jen, být dítětem, bylo by velice těžké odloučit se od rodiny a jet poprvé sám do ciziny.

Tady je opravdový příklad toho, že lidé ještě neztratili to, co je pro dnešní bláznivý svět tak vzácné. Láska. Ochota. Jednoduchost. Radost. Tyto věci se už pomalu ztrácí z našeho povrchu zemského, ale přece jen se ještě najdou lidé, kteří si dokážou sáhnout do duše a učinit to, co je na nás lidech tak lidské.

Tereza Cahová, VIII. C

GOETHE, SHAKESPEARE ČI HEINE? NE, MIROSLAV KREJČÍ!

Z dnešních žáků školy si ho asi nikdo nepamatuje, Miroslav Krejčí, bývalý ředitel a učitel naší školy, a ačkoli už je mu osmdesát let, stále píše takové svoje lyrické glosy, společensko-politické satiry a jim podobné. Právě my dvě jsme měly tu možnost si ho vyslechnout při příležitosti jeho osmdesátých narozenin v Divadélku pod schody. Zde přednášel ty nejnovější z jeho právě vydané knížky „Z deště pod okap“, a nejen z ní, Goethe, Shakespeare či Heine byli součástí. Čestným hostem se stala známá koncertní kytaristka a někdejší žákyně naší školy, Denisa Schneebaumová, která literární pořad zpestřila skladbami *Espanoletia* či *Andaluska* romance.

Ještě před začátkem jsme měli čest si s paní Schneebaumovou popovídat a na konci, při podepisování knížek od pana Krejčího, jsme si také popovídali s ním. A chcete vědět, jak to dopadlo? To posuďte sami!

Vy jste chodila na naši školu. Jak se vám na naší škole studovalo?

Výborně. Moc se mi tady líbilo, a proto jsem dala i svého syna do této školy, i když bydlíme na druhé straně Třebíče, můj syn chodí opět na Benešovu školu.

Jaké jiné školy jste studovala?

Já jsem studovala na konzervatoři v Brně hru na kytaru, jako střední školu, a pak jsem studovala na vysoké hudební škole Mozarteum v Salzburgu v Rakousku.

Jaký je rozdíl mezi studiem v zahraničí a u nás?

Rozdíl? Je to obrovská zkušenost samozřejmě. Přibude řeč, kterou se naučíte dokonale, ať chcete nebo nechcete, pokud chcete v této zemi studovat. A určitě je to velká zkušenost, hlavně v tom, že člověk pozná lidi z celého světa. Zrovna na té škole, kterou jsem studovala, byli opravdu studenti z celého světa, člověk pozná jinou lidskou mentalitu.

Je jiná výuka v zahraničí?

Rozdíly jsou určitě jen v maličkostech. Studium hudby, kterou jsem studovala, dá se říct, že je srovnatelné. Záleží hlavně na tom, u koho studujete hlavní obor, u mě například klasickou kytaru.

Co nebo kdo vás přivedl ke hře na kytaru?

Tak byla to babička (smích), protože chtěla, aby její vnučky hrály na nějaký nástroj, tak jsem si vybrala kytaru a šla jsem do hudební školy na kytaru.

Pořádáte nějaké koncerty?

Ano, hraji koncerty jak sama, tak v duu, v triu a v různém jiném seskupení.

Koncertujete i v zahraničí?

Ano i v zahraničí. Hrála jsem v Egyptě, v Rakousku, v Německu. Je to různé.

Hrajete svoje vlastní skladby?

Ne ne ne. Hraji jak autory staré hudby, tak i autory současné české hudby, ale i zahraniční.

V zamyšlení.

Foto: Terezie Mutlová

Kdy jste začal psát verše?

Začal jsem s překlady z ruštiny, tenkrát populárního Ščipačova. To jsem přeložil asi třicet básní a tím pádem jsem se také dostal na krátký čas do redakce Československého vojáka a sedal jsem tam v jedné kanceláři s národním umělcem Československé republiky Vojtou Mihálíkem.

Píšete i jiné básničky, s jiným tématem, než které jsme dnes slyšeli?

Určitě. Taky jsem byl zamilovaný. Také jsem psal milostné básně. Jenže dneska mi to žena už „omlátí o hlavu“, když jí něco takového předčítám.

Jak vás napadlo udělat ze svých děl knihu?

To je vlastně trilogie. První díl jsem napsal v roce 1967 až 68, jmenovalo se to „Rašení jara a srpnový mráz“. Vyhrálo to cenu Ministerstva kultury, mělo to vyjít knižně, ale nevyšlo, protože za horami vyšli soudruzi a rozhodli jinak. Prostě se jim takový styl a taková forma vůbec nehodily.

Vy jste byl učitel i ředitel. Jak dlouho jste učil a jak dlouho jste zastával funkci ředitele?

Učil jsem dvaadvacet let a od 1. ledna 1990 do 30. června 1992 jsem byl ředitelem.

Co bylo podle Vás lepší? Učit nebo být ředitel? Proč?

Myslíš, v čem jsem se cítil jako ryba ve vodě? Rozhodně jako kantor. Měl jsem a mám rád děti.

Michaela Doležalová, Terezie Mutlová VIII.C

**NIKDY JSEM TAM NEBYLA
NIKDY JSEM NIKDE NEZPÍVALA
NIKDO MĚ NIKDY NEVIDĚL
ANI NESLYŠEL**

O čem je řeč? Radši se mě ani neptejte...

No dobře, dobře, řeknu vám to, ale slibte mi, že to nikde nebudete vykládat, prosím!

Začalo to celkem nevinně, i když opět trochu obávaně - můj první koncertík v roce! Nevím proč, ale mám pocit, že vždycky ty první koncerty mi nosí smůlu, tentokrát jsem pro změnu neměla písničku natrénovanou, byla jsem nervózní a aby toho nebylo málo, tak jsem se asi tři hodiny před začátkem dozvěděla, že moderuji.

„No“, říkala jsem si, „stejně to zkazím, vím to, takže, co řešit.“ Já v podstatě měla na výběr - mohla jsem tam jít, ale také nemusela, jenže, když jsem viděla ten obličej paní učitelky Fišerové, který říkal: „Ty to zvládneš, já ti věřím!“, pomyslela jsem si, že to zkusím. Jo, ale to byla dost zásadní chyba, ale což.

Alespoň tedy můžu říct, že v moderování jsem byla lepší než ve zpěvu, i když jsem místo Míši Křivánkové uvedla Míšu Skřivánkovou. Samozřejmě ani to moderování nebylo nejlepší, zvlášť po tom, co jsem se zrovna ten den v hodině českého jazyka dozvěděla, že někdy čtu až moc rychle, takže mi v některých částech není rozumět, prostě skvělý!

Jo, ale to jsem ještě nezačala líčit ten můj „zpěv“. Písnička Pokoj v duši od Jany Kirschner, kterou jsem si vybrala, a kterou, kdyby zpíval někdo jiný, nebo bych ji měla víc natrénovanou, by vypadala naprosto skvěle. Samozřejmě můj největší problém byla rozhodně naprostá neschopnost strefení do rytmu. Když jsem dozpívala, myslela jsem si, že mě asi „omejou“, protože to, co jsem tam předvedla, byla podle mě naprostá hrůza.

Naštěstí, jak jsem později zjistila, celý koncert byl prý takový nepovedený, zapříčinil to hlavně hluk v zákulisí, čímž vznikala nesoustředěnost zpěvaček a rušivý efekt divákům.

Třešničkou na dortu nakonec byla slova mého „milovaného“ desetiletého bratříčka po koncertě: „I ta malá holčička zpívala lépe než ty!“ No, co byste mu na to řekli?

Pohroma, hrůza, katastrofa!

Michaela Doležalová, VIII.C

Foto: T. Mullová, VIII. C

SOUTĚŽ SEDMIKVÍTEK

Soutěž Sedmikvítek probíhá v kategoriích hudby a zpěvu, tance, výtvarných činností a fotografie v Okříškách. Zúčastnit se můžou děti od 4 do 26 let. Koná se každý rok v listopadu. Na soutěž dorazily všechny talentované děti z celého kraje. V porotě usednou známí tanečníci, hudebníci a učitelé hudby nebo tance. V porotě bývá i paní učitelka hudební výchovy Mária Kopecká. Z naší školy na soutěži 11. listopadu 2011 tancovaly a zpívaly děti z kroužku Rozmarýnek.

V sólovém zpěvu zvítězila Felicity Prokešová. Jako jediná ze všech zúčastněných, tj. soutěžících z různých disciplín, jako jsou např.: tanec, výtvarný projev či keramika atd., si zajistila, dle rozhodnutí poroty, postup do celostátní přehlídky mladých zpěváků, která se bude konat 2. a 3. února v Praze.

Zpívala i Lucie Opletalová a Nikola Deabisová, která získala ve své kategorii 2. místo.

Z Třebíče na soutěži tancovaly hlavně skupiny : Motus, Impress, Positive, Arabes a M-style. Soutěž byla rozdělena na 3 části: Děti (dětí od 4 do 11) Junioři (teenageři od 11 do 16), Dospělí (dospělí od 16 do 26). Na konci soutěže se porota shodla na těch nejlepších, kterým udělila 1. místo a vítězná skupina dostala malý zlatý pohár.

Lucie Dvořáčková VI.C

Zlaté poháry

Foto: Lucie Dvořáčková

Vítězná Felicity

Foto: Vratislav Fišera

CATPARADE NA BENEŠCE

Výtvarný projekt, jehož výsledkem byly kašírované kočky, byl inspirován mezinárodním projektem CowParade, který byl poprvé uspořádán v Curychu v roce 1998, od té doby se tento happening pod otevřeným nebem uskutečnil již v 18 světových metropolích jako například Chicago, New York, Sydney, Houston, Londýn či Brusel. V roce 2004 se vedle Prahy stal „městem krav“ i Harrisburg v Pensylvanii, anglický Manchester a švédský Stockholm. Na atraktivních místech v centru našeho hlavního města bylo umístěno barevné laminátové stádo více než dvou set krav v životní velikosti, jejichž finální podobu umělecky ztvárnili místní známí i začínající umělci. Akce, která od června do září oživovala ulice hlavního města, se aktivně zúčastnil i pan prezident Václav Havel namalováním krávy spolu s jihoafrickým prezidentem Nelsonem Mandelou. Kráva byla zařazena coby stěžejní položka do veřejné charitativní aukce CowParade v říjnu téhož roku. Největší zájem byl o krávu pod názvem Svoboda pro krávy, kterou vytvořil právě pan prezident Havel. Vydražená částka za tuto krávu dosáhla výše 900 000 Kč. Celková vydražená částka ve prospěch neziskových organizací KRTEK, ZDRAVOTNÍ KLAUN, DIDINA, VIZE 97 a VILLA VALLILA se vyšplhala na 4 520 000 Kč.

Myslíte, vážení čtenáři, že i my bychom se mohli pokusit o něco podobného? Vždyť do naší „CatParade“, našeho kočičího projektu, se zapojila většina tříd a jak jste si jistě všimli, kousky jsou to skutečně parádní.

Ilustrační foto

www.kravy.wz.cz

Kdybyste si kočky chtěli vyzkoušet doma, tady je návod:

1. Vezměte si noviny a namačkejte je, aby se vám lépe tvarovaly.
2. Noviny si vytvarujte do tvaru jehlanu a obvažte provázkem.
3. Vezměte toaletní papír a začněte obmotávat a polívat tekutým lepidlem.
4. Nechte asi pět dní zatvrdnout.
5. Nejprve si na papír navrhnete vzor, který byste chtěli mít na kočce, a poté jej překreslete na zatvrdlý model.
6. Nejdříve naneste podkladovou barvu.
7. Až zaschne podklad, začněte malovat vzory.

POKUD SE VÁM KOČKA Povedla, ZAŠLETE JEJÍ FOTOGRAFII NA NAŠE STRÁNKY!

Tereza Němcová, VI. C

ZEPTALI JSME SE PANÍ UČITELKY SIMONY DOBŠÍNSKÉ

Jak vás napadl projekt s kašírovanými kočkami?

Náhoda. Pan ředitel potřeboval zaplnit prázdné plochy po předchozím výtvarném projektu a hodily se kašírované trojrozměrné objekty. A proč právě kočka? Jednak já sama jsem milovnicí koček, jednak lidé mají rádi kočky a psy, jsou jejich nejčastějšími domácími mazlíčky, a pak kočka je ke ztvárnění nejjednodušší. Kdybychom dělali oboje, totiž psy i kočky, působilo by to nesourodě. Kočky se dětem dělaly dobře. Bohudík, povedlo se.

Jak jste s výsledky projektu spokojena?

Překvapilo mě to, pozitivně. Z 95% se projekt povedl. Děti to skutečně bavilo, což je důležité. K práci přistupovaly zodpovědně. Oceňuji děti, které chodily ve volných chvílích pracovat na svých kočičkách. A chodilo jich hodně. Mile jsem byla překvapena i kašírováním. Děti tvořily kočky různých tvarů, tlusté, malé vysoké... Nechaly se inspirovat, využívaly barev. Kdyby se ke všemu tak postavily jako k tomuto projektu, bylo by to fajn. Žáci si sami vytvořili tématické zaměření své kočky, sami vymýšleli i jména pro své výtvary.

(Jak už víte, žáci se inspirovali projektem Cowparade 2004. Po vysvětlení pojmů sledovali na interaktivní tabuli fotogalerii. Pokud by vás zajímala, nahlédněte například na následující stránky:

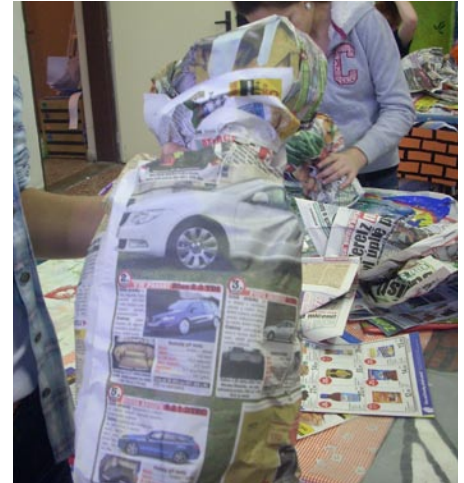
www.cowparade.com/WorldwideGallery.php)

V rozhovoru s paní učitelkou pokračujeme na stránkách rubriky Příroda.

FOTOREPORTÁŽ „KAŠÍROVANÉ KOČKY“

Foto: Simona Dobšínská

KOČKA V UMĚNÍ

Motiv kočky se objevuje velmi často ve výtvarném umění, a to v řadě děl významných malířů, například jej můžeme spatřit na obrazech Pabla Picassa, Marca Chagalla, Fernanda Légera, Andy Warhola a dalších. Neúnávným malířem koček byl Théophile Alexandre Steinlen, francouzský malíř, kreslíř a grafik a ilustrátor švýcarského původu. Kreslil je znova a znova a ve všech variantách: při hře, při spánku, prskající...

Kočku nenajdeme jen v dílech světových malířů, nemůžeme zapomenout ani na půvabné obrázky Josefa Čapka, který ilustroval svou dětskou knížku Povídání o pejskovi a kočičce a knihu bratra Karla Pudlenka aneb Měl jsem psa a kočku. Snad nenajdeme žádné dítě, které by neznalo Ladovo vyprávění o černém mluvícím kocourkovi Mikešovi. Malé děti si zamilovaly i knížku Josefa Koláře Z deníku kocoura Modročka a mohli bychom ve výčtu knih pro děti pokračovat.

Kočka se totiž objevuje v románech, básních, detektivkách, pohádkách nebo sci-fi. Není snad žánr, ve kterém by kočka

nehrala nějakou roli.. Spisovatele přitahovala její povaha, vzhled, ale i jistá tajemnost.

Asi jeden z prvních slavných příběhů o kočce je datován do 9. století. Jejím autorem je irský mnich.

Ruský básník a spisovatel Alexandr Sergejevič Puškin byl také velkým milovníkem koček. Velmi často se o nich ve svých dílech zmiňoval, a dokonce je i kreslil.

Nadšeným obdivovatelem a chovatelem koček byl i nositel Nobelovy ceny za literaturu T. S. Eliot. Svým kočkám připisoval lidské vlastnosti.

Kočky velmi miloval i Mark Twain. Na spoustě fotografií jej najdeme i s kočkami. Dával jim i jména, která patřila slavným lidem.

Autoři o kočkách psali často i proto, že to byli jejich blízcí přátelé.

A jaké knihy bych vám doporučila já? Zkuste si přečíst třeba tyto:

Jak víte, kočky patří mezi mazlíčky člověka, a proto se o nich píše všelijaké smyšlené příběhy. Nejčastěji je příběh absurdní, například: kočka mluví, kočka chodí pouze na zadních... O kočkách, jak si můžete všimnout, píše často ženy.

Barbara Nesvadbová: Garpíškoviny aneb Bibi a čtyři kočky

Brigitte Kollochová: O čem si kočky povídají

Enid Blytonová: Tajemství ztracené kočky

Ivona Březinová: Pohádky kocourka Jupíka

Ingrid Anderssonová: Moje první knížka o kočkách

Všechny tyto knížky spisovatelky napsaly s láskou ke kočkám.

Knihkupectví dnes nabízejí nepřehledné množství knih o kočkách. Není prakticky problém seznámit se i s jednotlivými plemeny. Pokud si kočku teprve pořizujete a nemáte úplně jasno v tom, jak začít, poradí knihy. Pokud jste již chovatel, můžete se dočíst, jak kočce pomoci, když je nemocná, jak řešit její chování, výcvik a podobně. Knihy poradí i potěší prostě úplně každého, kdo se chce kočkám věnovat.

Další informace a zajímavosti naleznete na :

www.exo-eko.cz (literatura o kočkách stránky pro chovatele)

www.allposters.cz /kategorie: Kočky (výtvarné umění)/

<http://www.celysvet.cz/kocky-ve-filmech-pohadkach-pisnickach.php>

www.britky.cz/ knihy

G. B. Shaw kdysi řekl, že člověk je kulturní v té míře, v jaké rozumí kočkám. I když nelze tento výrok zobecňovat, měl svým způsobem pravdu. Jestliže chcete hlouběji nahlédnout do historie a světa tohoto zvláštního zvířete, pak navštivte muzeum u nás zcela ojedinělé, Muzeum koček na zámku ve Lnářích. Založila ho před časem paní Alena Vaníčková a jak říká: „ Na začátku v tom bylo spíš trošku recese, nevyužitý prostor, ale především moje láska ke kočkám.“

Více se dozvíte na WWW.DOPLNEK.COM/CONTENT/MUZEUM-KOCEK

T. Němcová, VI. C

Foto: www.patro.cz
www.sirion.ska-kočku
www.lnare.cz/zamek/kocky

„Tak se nám Štěpán oženil.“

BLAHOPŘEJEME

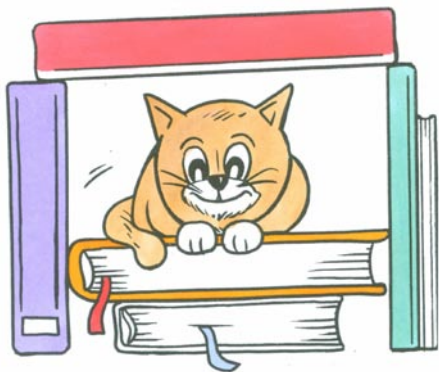
Nový rok přinesl i zprávy optimistické. Štěpán Mareš, známý malíř a karikaturista, se nedávno oženil se svou přítelkyní Václavou Vařekovou.

Přejeme oběma, aby byli šťastni, a jak praví básník „být šťasten je osud a veliké umění.“ Ať je jim osud nakloněn a v umění jsou jistě oba jako doma.

Určitě si na jméno Štěpána Mareše vzpomínáte. Povídali jsme si s ním v 1. čísle loňského ročníku.

(Rozhovor na dálku, GAG-BEN 1/2010, pozn. redakce)

Jistě vám neuniklo, že také Štěpán je velkým milovníkem koček, neboť své povídání tehdy doplnil i několika obrázky zvědavých koček.

Jako v pohádce.

Foto: rodinný archiv

MAM'ZELLE NITOUCHE

Ve čtvrtek 22. 12. 2011 se celý 2. stupeň společně s 5. C vydal do Horáckého divadla v Jihlavě. Jeli jsme na představení nesoucí název Mam'zelle Nitouche. Celé představení je o klášterní cho- vance Denise, dále zde vystupuje klášterní varhaník Célestin, který hraje doprovod klášternímu sboru, ale pod dalším jmé- nem Floridor je to skladatel, který právě složil operetu. Ta má mít další den premiéru. Hru najde nejlepší zpěvačka klášterní- ho sboru Denisa a zalíbí se jí tak moc, že se jí naučí nazpaměť. V den premiéry dostane Célestin úkol odvézt Denisu na vlak. Její rodiče ji chtějí provdat za důstojníka, ale ona nechce, vždyť ho vůbec nezná. Proto přemluví Celestina, aby ji vzal na premiéru. Ten nakonec poleví a na premiéru ji vezme.

Vše se dále zamotá, když uražená představitelka hlav- ní role se naštve a odmítne dohrát představení. Pre- miéra je tedy ohrožena. V divadle se náhodně setká- vá Denisa s nic netušícím poručíkem. Zde se dovědí o náhlém problému a poručík Fernand režisérovi doporučí Denisu, která umí všechny části nazpaměť. Režisér a jeho asistent se chvíli rozmyšlejí, až nakonec souhlasí. Celá premiéra nakonec dobře dopadne, a to díky Denise.

Denisa se zamiluje do nadporučíka, který ji celý večer prová- zel a on, jak to už v operetách bývá, do ní. Všechna nedorozumě- ní a zápletky se nakonec rozuzlí a vše dobře dopadlo.

Podle závěrečného potlesku jsem usoudil, že se snad všem představení líbilo.

Lukáš Abrahám, VIII. C

Název mi mnoho neříkal, a proto jsem se na operetu moc těšila. Nejvíce se mi líbily výkony herců, zejména představitelka hlavní role. Představení bych dala 89%.

Tereza Němcová, VI. C

Děj této operety byl dost složitý. Mně dělalo na začátku docela problém všechny zápletky pochopit. Na štěstí byly ve hře i jisté vysvětlivky. I přes tento složitý děj jsem hru pochopila a moc se mi líbila.

Natálie Řezáčová, VI. C

Foto: z divadelního programu

Z natáčení pořadu Věříš si? www.PORT.cz

JEJÍM SNEM JE ZAHRÁT SI PRINCEZNU

Máte nějaký sen? Doufáte, že se někdy splní? Kamile Zetelové se zatím nesplnil, ale neztrácí naději...

Vzpomínáte si na článek o mém účinkování v soutěži „Věříš si?“? I kdyby ne, určitě jste soutěž alespoň jednou viděli a víte, možná jenom podle tváře, kdo ji moderuje. Ano, je to herečka a moderátorka Kamila Zetelová, se kterou jsme 28. prosince besedovali v knihovně na Modřínce.

Když jsem ji viděla poprvé na živo ve „Věříš si?“, nebyl moc čas na to si popovídat a případně se na něco zeptat. A popravdě mi připadala taková nepřístupná, tak nějak nesympatická, ale vím, že nemá cenu někoho soudit hned na první pohled. Naopak na besedě se mi už od samého začátku zdála jako naprosto skvělá a sympatická ženská. A také, že taková byla!

Jelikož po tom, co nám povprávěla o celém svém životě, nebylo, na co se ptát v rozhovoru, tak vám o jejím životě povím sama.

Kamila shodou náhod vystudovala naši školu a potom šla na gymnázium. Rodiče ji od malička směřovali víceméně uměleckým směrem, zpívala, tančila a hrála na hudební nástroj, byla prostě všestranná, a proto nevěděla, kam jinam by měla jít, než na gymnázium. Ve čtvrtáku ji to

začalo táhnout k herectví, a tak si prosadila, že chce jít na konzervatoř. Našla si tedy dobrou herečku, která ji připravovala na zkoušky, a Kamila doufala, že to vyjde. Jenže, ouha! Zkoušky na konzervatoř nevyšly, a proto se rozhodla pro vysokou školu, ze které by z ní byla archivářka. Ta ji ovšem vůbec nebavila, a proto se rozhodla, že to zkusí ještě jednou a začala se připravovat znovu. Tentokrát se jí vyplatila a Kamila se, jak sama říká, kupodivu dostala na JAMU! Když se to dozvěděla, nemohla tomu uvěřit, chtěla se s tou novinou s někým podělit, ale opravdu jako naschvál nikdo, skutečně nikdo, nezvedal telefon. Nakonec to zvedl její tatínek, ten, který byl od začátku snad nejvíc proti, a když mu to Kamila oznámila, na konci bylo dlouhou chvíli ticho, tatínek překvapením ztratil řeč!

Jako na konkurzu *Foto: L. Urbánková*

Můžete si myslet, že když se dostanete na JAMU, máte vyhráno, jste nejlepší, ale opak je pravdou, vaše cesta teprve začíná! Jak Kamila sama řekla, je to těžké, ale trpělivost se tu opět vyplatila a budoucí herečka se začala zlepšovat víc a víc.

Pak přišla první velká šance - konkurz na moderování „Věříš si?“! Byla naprosto šťastná, když zjistila, že vyhrála.

A teď hraji ... *Foto: L. Urbánková*

Poté následovalo divadlo, Buranteatr, které založil její manžel, a ve kterém Kamila dodnes hraje.

Určitě bych o téhle besedě dokázala popsat celý formát A2, ale už to raději ukončím, vlastně ještě ne, uhádnete, co zásadního jsem si z téhle besedy, kromě zážitku a skvělého setkání, odnesla?

Když máte nějaký svůj sen nebo cíl, jděte za ním, i když cesta určitě nebude lehká, ale stojí to za to!

Michaela Doležalová, VIII. C

Aneta ve hře Michala Walczaka Amazonie

www.buranteatr.cz/repertoar/hrajeme

NAŠE ÚČAST VE „VĚŘÍŠ SI?“

Moje spolužačka Simona Uhrová se přihlásila do televizní soutěže „Věříš si?“ v České televizi v Brně.

Naše třída 7. C měla jet spolu s paní učitelkou Marečkovou, Stejskalovou, tanečním souborem Rozmarýnek a třídou 5. C jako publikem.

Den, kdy jsme měli odjíždět se pomalu blížil. Jenže den před soutěží za námi do třídy přišla paní učitelka Stejskalová a potřebovala ještě jednoho soutěžícího, protože onemocněla jedna ze soutěžících. Protože nikdo nechtěl vystoupit před televizními kamerami, i když by se ve třídě našlo dost šikovných spolužáků, třída navrhla mě.

Po příjezdu do České televize nás čtyři soutěžící odvedli do podzemí, kde byla TV studia. Společně s naší průvodkyní po studiu Martinou, jsme si v tmavé malé místnosti vylosovali barvu triček. Poté jsme šli do maskérny, kde nás nalíčili, prý abychom se jim v kamerách neleskli. Konečně jsme si já, Simča, Franta a Alena šli s naší průvodkyní prohlédnout a vyzkoušet jednotlivé úkoly. Nejprve jsme si zkusili vybíhání do studia, poté triatlon a nakonec hru NINTENDO WII, které bylo i hlavní cenou.

Teď už přišla samotná soutěž – zahříváčka, triatlon, kvíz 3 z 9 a počítačová hra.

Nebudu vám říkat, co jsme v soutěži plnili za úkoly a na jakých místech jsme se umístili, ale samotnou soutěž můžete sledovat už 17. 1. 2012 v 17.30 hodin na programu ČT 2.

Ze soutěže jsme si odnesli nevšední zážitky a pěkné ceny.

Martin Kobyłka, VII. C

VĚŘÍŠ SI?

(pohled diváka)

Cestou tam i zpět jsme se výborně bavili, akorát soutěžící byli tak trošku nervózní ze hry. Když jsme dorazili do Brna, Martin a Simča se šli už pomalu připravit do objektu české televize (ostatní šli na

Ve studiu

Foto: Romana Kosielska

trhy atd...) Asi po půl hodině jsme se vrátili za kamarády a po chvíli se šlo natáčet. Posedali jsme si na vysoké schody, kde nám řekli, jak máme a nemáme fandit. A šlo se na věc...

Všichni čtyři soutěžící byli velice chytrí, ale vyhrát mohl jenom jeden. Úkoly, které plnili, vypadaly velice jednoduše, ale nebyly. Martin a Simča ztratili nejvíce bodů ve hře Triatlon, kde oba nedokončili v časovém limitu.

Ale na konec se umístili: Simča na krásném 4. místě a Martin na 3. místě.

Romana Kosielska, VII. C

NEJOBLÍBENĚJŠÍMI KANTORY SE STALY...

Stejně jako každý rok i letos pořádal Žákovský senát na Benešce předvánoční anketu o nejoblíbenějšího pana učitele a nejoblíbenější paní učitelku na naší škole. Začátkem prosince odevzdali své hlasy žáci pátých až devátých tříd a předseda senátu s místopředsedy pak hlasy spočítali a anketu vyhodnotili.

První místo mezi ženami – učitelkami – získaly shodným počtem hlasů Bc. Simona Zahrádková a Bc. Lenka Stejskalová, mezi muži – učiteli - obhájil své loňské prvenství Bc. Vít Kafoněk.

Vítězové ankety byli vyhlášeni a korunováni (jednou korunou českou) v krásném a slavnostním prostředí velkého sálu Horáckého divadla v Jihlavě. Byli také odměněni žezlem (které zastupoval banán) a jablkem (opravdovým).

Anketu pořádá senát už desátým rokem a hodláme v této pěkné tradici pokračovat.

Senátoři z Benešky

PŘÍBĚHY BEZPRÁVÍ

Dne 22. listopadu 2011 se uskutečnila v rámci projektu Jeden svět na školách beseda s pány Václavem Vodou, Františkem Hávou, Karlem Hortem a Miroslavem Hoškem, bývalými PTP. Tedy členy bývalých Pomocných technických praporů z padesátých let. Beseda byla určena pro 8. a 9. třídy. Před začátkem besedy s hosty nám učitelé promítali dokumentární filmy Dráty, které zabijely a Bolesti černého barona z Příběhů bezpráví. Po promítnutí těchto filmů nás pan učitel Mikoláš seznámil s uvedenými pány, kteří posléze začali povídat a popisovat své zážitky a zkušenosti ze služby v PTP. Vysvětlili nám, proč byli do těchto jednotek zařazeni a s jakými těžkostmi se setkávali i později.

Čas plynul, ale stačili se vystřídat všichni hosté. Každý z nich chvíli mluvil, na závěr promluvil pan učitel. Všichni jsme se rozloučili. Pan ředitel našim hostům ještě rozdál trička školy a časopis Gag-Ben.

Lukáš Abrahám, VIII. C Naši čtyři hosté v Divadélku pod schody

Foto: archiv redakce

MĚL BY BÝT VZOREM, PROTOŽE BOJOVAL ZA DEMOKRACII...

K příležitosti nedávného a náhlého úmrtí prvního českého prezidenta Václava Havla, na jehož počest zapálila svíčku u sochy sv. Václava i naše redaktorka, jsme se rozhodli udělat menší anketu o třech otázkách a třech lidech, kteří nám na ně odpověděli. A že jsme se dozvěděli zajímavých věcí!

1. Co se vám vybaví při jméně Václav Havel?
2. Jak jste se o jeho smrti dozvěděli a jaká byla vaše reakce?
3. Byl to pro vás člověk, který by měl být vzorem pro všechny? Proč?

Nejdříve jsme zastihli skupinku čtyř kluků ze 7. A, Nikolu Tiska, Josefa Šindeláře, Partika Povolného a Pavla Bobka, i když ti se vlastně počítají za jednu osobu, protože jejich odpovědi jsou vcelku stejné. Vytvořili jsme alespoň směsici jejich odpovědí.

1. Prezident, herec, dramatik.
 2. Protože nedávali můj seriál v televizi, pak na internetu, v televizi ve zprávách.
 3. Ano, určitě to byl významný člověk..
- Druhá osoba, Barbora Wiewegová z IX. B, měla velice milý přístup a její odpovědi stojí za přečtení.

1. Tak člověk, který zrušil komunismus, a který si zasloužil úctu, velký člověk.
 2. Z televize a brečela jsem, no.
 3. Určitě, hlavně proto, kolik toho pro Česko udělal, to byl prostě velký člověk!
- A do třetice pan učitel Syrový.

1. Při jméně Václav Havel si vybavím Sametovou revoluci.
2. O jeho smrti jsem se dozvěděl na internetu a reakce nebyla žádná.
3. Měl by být vzorem, protože bojoval za demokracii.

Zajímalo nás, jak by na tyto otázky odpověděla naše koordinátorka Eva Pokorná.

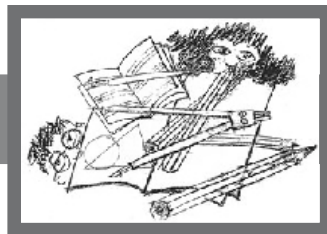
1. *Hodiny literatury na gymnáziu. Měli jsme totiž vynikajícího profesora pana Ladislava Nováka, dnes známého básníka a malíře, a o Václavu Havlovi jsme hovořili jako o autorovi absurdního dramatu.*

Pak se mi do paměti nezapomenutelně vryl pohled na mou ani ne tříletou dcerku, jak jede po ulici na trojkolce, zvedá ručičku a volá: „Volím OF, volím OF!“ A při spatření obrazu Václava Havla nezapomene upozornit: „To je náš pan prezident, pan Václav Havel!“

2. *Od dcery a zetě, byli podivně zaraženi, hned mi bylo jasné, že se něco stalo. Bylo mi, jako by odešel někdo blízký. Vážili jsme si ho.*

3. *Určitě. Jsem přesvědčena, že jeho známá slova „Pravda a láska zvítězí nad lží a nenávistí“ nejsou vůbec zprofanována a naivní. Naopak, měl by si je člověk při svém konání neustále opakovat, neboť toho nedobrého je kolem nás pořád ještě dost.*

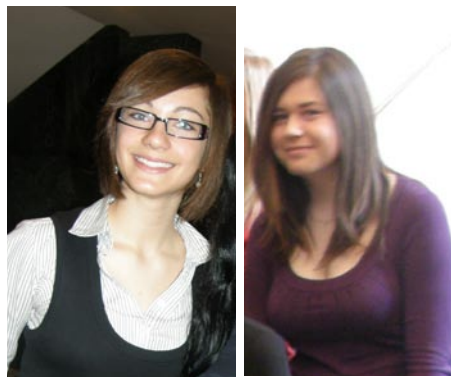
Michaela Doležalová, Terezie Mutlová, VIII. C
Foto: Martin Němec

NAŠE KNIHA SE DOČKALA OCENĚNÍ

V naší škole, jak někteří vědí, je založena edice knih „Mluvte s námi“. V loňském školním roce se díky žákům 8. a 9. tříd zrodila již třetí publikace nesoucí název „2:0 a 4:3“ a pan učitel Mikoláš se rozhodl poslat naše dílo do soutěže pořádané Českou asociací orální historie. Pro ty, co přesně neznají význam sousloví orální historie – je to metoda práce historika, pomocí níž zaznamenává vzpomínky pamětníků různých událostí.

Velmi nás potěšilo, že se COHA (Česká asociace orální historie) rozhodla udělit naší škole čestné ocenění za již zmiňované dílo. Vzhledem k tomu, že kategorie základních škol neexistuje, je takové uznání pro nás velice významné. Diplom obdržely také naše bývalé žákyně, Jana Dvořáková za práci „Vzpomínky mých prarodičů“ a Kateřina Kršková „Příběh mého pradědečka Josefa Kosmáka: Ztroskotání Cap Arcony“. Jejich práce byly v loňském roce vytvořeny jako ročníkové práce žáků devátých tříd.

Kateřina Kršková

Jana Dvořáková

Společně se svým spolužákem jsem měla tu čest doprovázet pana ředitele, pana učitele Mikoláše a pana učitele Zeiberta, nyní pana místostarostu, na předávání tohoto ocenění. Konalo se v Praze v budově Akademie věd, kde se mimo jiné v ten samý den odehrávalo valné shromáždění COHA. Měli jsme tak příležitost prohlédnout si budo-

Naše výprava s Prof. Miroslavem Vaňkem, prezidentem IOHA (International Oral History Association – Mezinárodní asociace orální historie).

Foto: Jaroslav Dejl

vu zevnitř, poslechnout si proslov pana předsedy Prof. Miroslava Vaňka, prezidenta IOHA (International Oral History Association) na léta 2010 – 2012 a udělat si společnou fotografii. Kromě diplomu jsme obdrželi také trička a přání mnoha úspěchů. Akce nám přišla velmi zajímavá a děkujeme všem za možnost se jí účastnit.

Kathrin Decknerová, Petr Kratochvíl, IX. B

Předávání triček

Foto: J. Dejl

Milí čtenáři,

dovolte, abych Vás opět přivítal na stránkách rubriky Příroda. Už jste se na povídání o přírodě určitě těšili.

Slíbili jsme Vám pokračování rozhovoru s paní učitelkou Dobšínskou, opět o kočkách, ale skutečných. O kočičích mazlíčcích, ale nejen o nich, budou povídat i naši čtenáři a jejich kamarádi. Jistě Vás zaujmou nejen zajímavé odpovědi, ale i pěkné fotografie.

Dobře se bavte!

KDO NEZAŽIJE ŽIVOT S KOČKAMI, NEPOCHOPÍ

Ptali jsme se paní učitelky Simony Dobšínské:
(pokračování rozhovoru ze str. 10)

Měla jste jako dítě nějaké zvířátko?
Do devíti let jsem bydlela na statku, tam se to tak nebralo, ochočila jsem si kuřátko a kavku.

Měla jste jako dospělá vždycky kočku, anebo i jiného mazlíčka?

Měly jsme s dcerou potkanky, mládě sojky, ale jen krátkodobě (předaly jsme ji Lize na ochranu zvířat, odtud ji vypustili do přirozeného prostředí), pak křečky. Potom přišla kočka Ina, splněný slib za vysvědčení, místo psa - kočka. To jsem se začala o kočky více

zajímat. Kočka potřebuje společnost druhých koček, obzvlášť v bytě, venku si je nájde. Pořídila jsem Ině společníci z útulku.

Jak se bydlí s kočkami v paneláku?
Má to jistá omezení. Nejde o mě, ale o kočky. Jsou zvyklé na byt, bojí se chodit ven. S kocourkem Matýskem ale ven chodím. Co šlo, jsem podřídila kočkám, nepořizuji drahé sedačky, mám hodně válečků na chlupy, denně mě čeká úklid. Jinak je to úžasný. Pokud si člověk pořídí mazlíčka, musí se starat, a to zodpovědně. Pravidelně krmit, kočky vyžadují přesný čas.

Zachránila jste někdy kočku nebo kotě?
V podstatě dvě ze tří, co nyní mám, Kelinka a Jurášek jsou z útulku.

Zajímám se také o charitu. Ještě posílám na adopci. Jurášek byl týraný kocourek, potřeboval klid, pohodu, kde nejsou malé děti. Snažím se šířit osvětu, např. podporuji sbírky pro útulek.

Co znamenají kočky ve vašem životě?
V podstatě je to můj život, dcera je samozřejmě na prvním místě. Co jsem do svých koček vložila se mi vrací. I když mi bylo nejhůř, nabijí člověka energií, jsou nejlepšími společníky, je s nimi legrace.

Zažila jste s kočkami něco mimořádného?

Kočka je větší osobnost než pes, je to partner, ne sluha. Respektuji jejich specifika, i když je to problém. Problém zabezpečení, když člověk někam jede. Ale neměnila bych. Vždycky to jde nějak zařídit.

Jurášek (mainská mývalí) miluje vodu, v misticce si myje packy, miluje vodovodní baterii, otírá se o ni.

Kelinka zase aportuje, myšku, kuličku, jako pes.

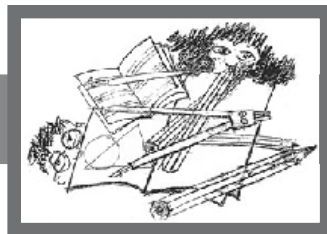
Matýšek je velký mazel.

Kočky se dají vycvičit, ale jen do té míry, jak ony samy chtějí. Jak jsem řekla, jsou to osobnosti.

Kdo nezažije život s kočkami, nepochopí. Okolí vás má spíš za blázna.

Tereza Němcová, Natálie Řezáčová, VI. C

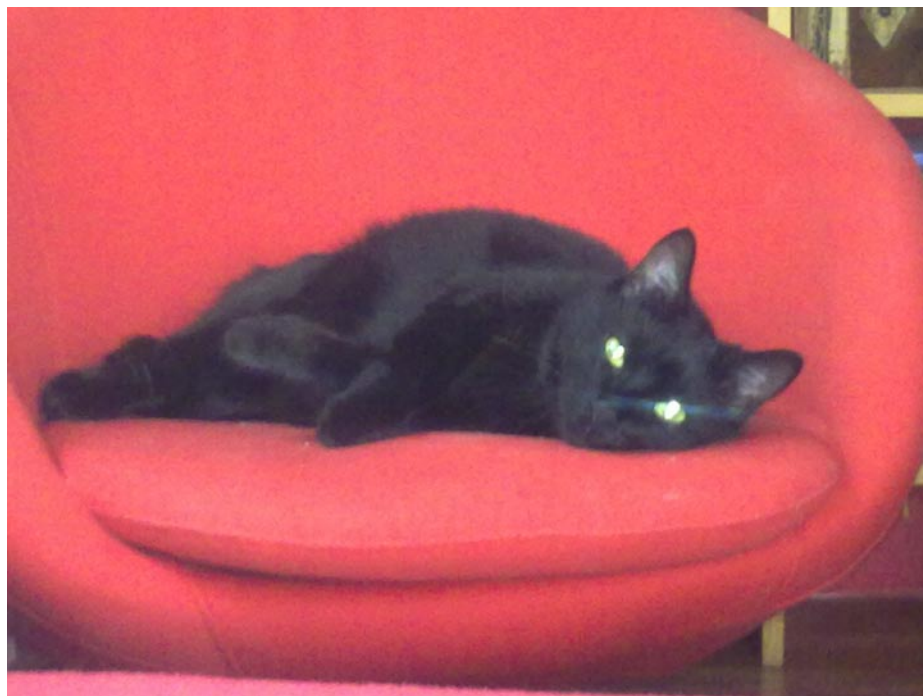
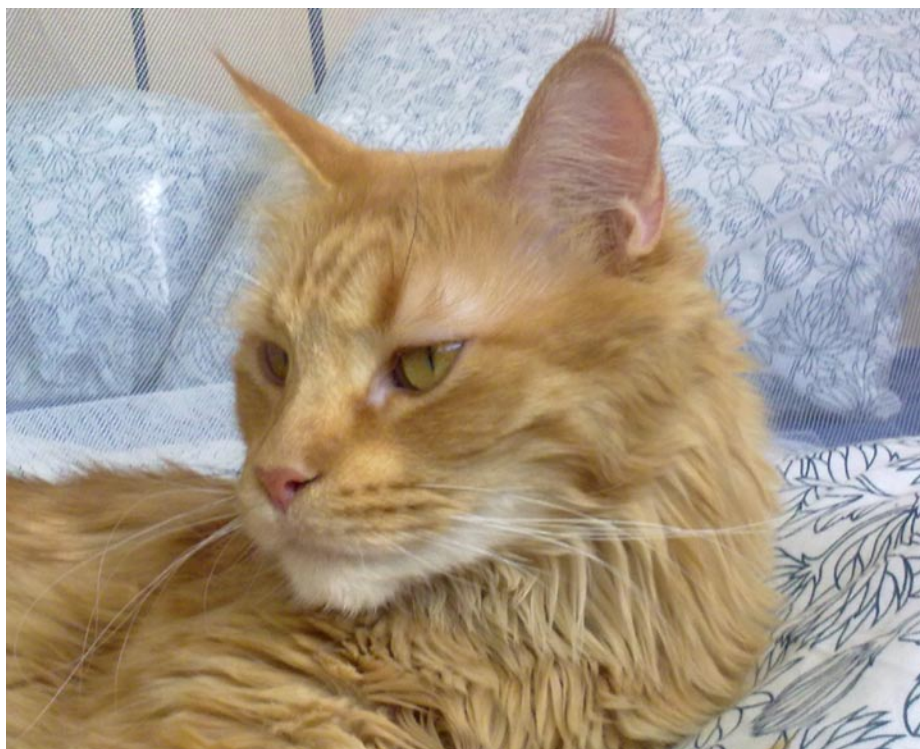
Foto: Simona Dobšínská

DOBROČINNÁ VÝPRAVA ZA ZVÍŘÁTKY DO ÚTULKU

U nás ve třídě jsou naštěstí lidé štedří, takže na vánoční sbírku Třebíčského útulku přispělo skoro $\frac{3}{4}$ třídy. Teď vám postupně popíši, jak probíhal celý proces dopravy krmiva až do útulku.

První týden v lednu jsme já a moje kamarádka Terka konečně vybraly (od těch lidí, kteří chtěli přispět) příspěvky na místní útulek v Třebíči. Hned po škole jsme zašly do knihovny před školou, ve které se sbírka konala. Tam nám ale paní knihovnice řekla, že sbírka už skončila a že peníze tento rok nevybíraly. Vydaly jsme se tedy s nepořízenou k Terce domů. Pak ale Terku napadlo, že bychom mohli v obchodě za vybrané peníze koupit krmení pro kočky a psy. Když jsme šly do obchodu, potkaly jsme kamarádku Zuzku, která se k naší výpravě přidala. Pak nastalo velké počítání a hlavně dohadování.

**Milí čtenáři, uhodnete, která kočka je která?
Rozhodněte, z jaké fotografie se na vás dívá Kelinka,
Jurášek a Matýsek!
Komu se to podaří, dostane zajímavý dárek.**

Když jsme krmení koupily, vydaly jsme se všechny tři k Terce domů. Na půl cesty se od nás Zuzka odpojila, takže jsme nesly 11 kg krmiva samy. V půli cesty se nám roztrhla taška, takže následovala rychlá akce se sbíráním plechovek na silnici. Když jsme došly z venku k Terce domů, chvíli jsme se ohřály. Pak nás její tatka odvezl do útulku sám, abychom nemusely táhnout všechno pěšky. Po příjezdu do útulku jsme ihned uslyšely obrovský štěkot. Paní, která nás pozvala dovnitř, náš dar velmi uvítala. Každému přispívajícímu spolužákovi paní poslala pohlednici s adresou útulku.

Myslím, že ta docela těžká cesta se velice vydařila a všichni pejsci a kočičky nám za dáreček budou vděční. Když jsme jely z útulku, byla jsem i tak trochu smutná. Určitě milý pohled paní, které jsme krmení daly, byl velice pozitivní, ale stejně mi všech těch zvířátek bylo líto. Naštěstí pocit dobrého skutku zvítězil a já jsem byla po zbytek dne šťastná.

*Natálie Řezáčová, VI. C
Foto: Simona Dobšínská*

Micka+Mína

Rozhovor s Verunkou:

Ahoj, o víkendech jezdím za babičkou do Stříteže a mám tam sousedku, spíš moji nejlepší kamarádku, Verunku Novákovou. Má dvě kočky, a proto jsem s ní udělala rozhovor, abyste se dozvěděli různé zajímavosti o kočkách.

Verčo, jak se jmenují tvoje kočky?

Moje kočky se jmenují Micka a Mína.

Jaké mají obě dvě plemeno?

Kočka domácí.

Kolik průměrně váží kočka domácí?

Průměrně 3 kilogramy.

Kolika let se dožívají kočky domácí?

Když jsou kočky venku, tak nějak 8-11 let a když jsou kočky doma tak nějak 12-15 let.

Kolikrát denně jedí kočky?

Tak 2-3 denně, stačí, když ráno nasypeš granulule do misky, kočky je nesnědí hned. Snědí třeba v poledne polovičku a pak odpoledne nebo na večer snědí všechno, tak musíme nasypat trošku granulí na noc.

Čím je krmíš?

Granulemi a občas konzervou nebo masem.

Jakou mají povahu?

Micka - tím, že je už stará, tak už si moc hrát nechce, ale přesto jí její drzost stále zůstává.

Mína - je hravá kočka, a také moc ráda spí a občas se pere s Mickou (svou matkou)

Přesto je mám obě ráda.

Máš s nimi nějaké zkušenosti?

Koček jsem měla hodně (asi tak 5). Micku mám nejdéle. Když zatřepu s nádobou,

ve které jsou granulule, tak kočky ke mně přiběhnou. Ještě umějí povely (ale jen když se jim chce), také umějí sednout, přijdou na přivolání a nějaké akrobatické malé prvky, např.: postavím Micku na žebřík, tak leze a zvláště se vrtí. Micka je na akrobatické představení a Mína je spíš na tanec, samozřejmě jí musím pomáhat (smích).

„Uvidíme se zase za týden. Už se na vás, holky, moc těším!“

Text a foto:

S. Freyová, VII.A

TAHLE KOČKA, TAMTA KOČKA, TAK KTERÁ?

Téma „Kočky“, jak jste si již zajisté všimli, provází všechny rubriky, nemůže tedy v žádném případě chybět právě v Přírodě. Rozhodli jsme se vymyslet si tři otázky na toto téma a opět jsme se vydali najít tři starší žáky osmých a devátých tříd, kteří nám byli ochotni poskytnout odpovědi, ale také jsme oslovili menší děti ve věku šest až devět let.

1. Máte nějaké citové pouto ke kočkám? Jaké je vaše oblíbené plemeno?
2. Jak se vám líbí současná výzdoba školy-kašírované kočky?
3. Víte něco o původu koček?

Jako první jsme zastihli naši spolužačku Felicitu Prokešovou, která je milovnice koček a také podle toho vypadaly její rozsáhlé odpovědi.

1. Já mám kočky ráda, měla jsem jednu, ale ta mi umřela a teď mám druhou. Mám ráda perskou rasu, protože se mi líbí, že mají dlouhou srst a také proto, že už od malička jsem nadšená pro to mít doma kočky. Miluji je po mamce, mamka je má taky strašně ráda. Kočky jsou pro mě krásný symbol a jsem ráda, že jsou takováhle krásná zvířata. Jsou to moji plyšáci.

2. Je to úžasný nápad, paní učitelku Dobšínskou bych za to pochválila, protože vím, že je to učitelka, která se snaží vyrábět pořád něco nového a je to super nápad, vyjádřilo se tím, že má každý svůj styl, a každý výrobek je originál.

3. O původu koček nevím, protože zas tak moc se o to nezajímám. Mám kočky ráda, ale nezajímám se o původ.

Natálka Březnová, IX. B

1. No, tak my máme jenom takové ty domácí kočky u babičky, doma žádné nemám a moje oblíbené plemeno... Nemám oblíbené plemeno.

2. Jo, ta je hezká, je rozhodně jiná.

3. Ne, nevím...

Martin Janík, IX. A

1. Ani ne, protože žádné kočky neznám a ani je nemám moc rád.

2. No, řekněme, že dobrý, ale nic moc.

3. Vůbec nic.

Odpovědi menších dětí možná občas vyloudí úsměv.

Natálka Králová, 6 let

1. Ano, kočky mám ráda stejně jako psy. Ale jejich plemena neznám.

2. Moc, mám ráda ty růžový.

3. Nevím, my jsme se ještě o nich neučili.

Michal Svoboda, 6 let

1. Ano, ale já plemena neznám.

2. Docela jo, ale moc jsem si je neprohlížel.

3. Já nic o původu nevím.

Roman Kedroň, 7 let

1. Já se o kočky nezajímám.

2. Docela jo, hlavně se mi líbila modrá.

3. Já si myslím, že kočka vznikla ze psa.

Lucka Procházková, 9 let

1. Jo, mám ráda kočky a moc se mi líbí bílé s tečkou u oka.

2. Ano, hlavně se mi líbí červenožluté.

3. Ne, nevím o původu kočky.

Iva Holásková, 9 let

1. Ne, mám spíš ráda jiné zvířata.

2. Moc, vždycky když jdu po schodech dívám se na ně.

3. Moc o kočkách nevím, ale vím, že jsou z Egypta.

Klára Maloňová, 6 let

1. Ano, kočka je jedna z mých oblíbených zvířat.

2. Ano, ale jenom některé.

3. To já neznám.

David Adam, 7 let

1. Ano, ale spíš kocoury.

2. Ano, chtěl bych je taky dělat.

3. Já si myslím, že z geparda.

Laura Freyová, 6 let

1. Jo, mám ráda kočky.

2. Nevím, neviděla jsem je.

3. Asi ze psa.

Nicol Tichá, 6 let

1. Jak, které.

2. Já jsem je neviděla.

3. Určitě z tygra.

M. Doležalová, T. Mutlová, VIII. C

T. Němcová, N. Řezáčová, L. Dvořáčková, VI. C

Foto kočky Laurinky a jejich kkoťátek Felicita Prokešová

ROZUMÍTE KOČIČÍ ŘEČI?

Kočičí řeč (pár rad na zvládnutí kočky)!

Uši = vyjadřují hnutí mysli ve všech možných odstínech

= dopředu a mírně vytočené ven = jsem klidná a uvolněná

= napřímené do špičky a vytočené dopředu = něco upoutalo moji pozornost

= těsně přitisknuté k hlavě = musím se bránit

= vztyčené v pravém úhlu a zadní strany směřují nahoru = jsem prostě rozrušená

mnoho variant zvukových, které doprovázejí postavení uší

Oči = panenky očí se mění dle intenzity světla

= rozšíření panenky = radostné nebo ustrašené chvíle rozrušení

= oční víčka napůl zavřená = jsem uvolněná

= dokořán = jsem ostražitá

Břicho = důležitá a nejcitlivější oblast pro kočku

Ocas = takzvaný barometr nálady

= svisle do vzduchu - radostné vítání a zdravení, s prosbou o pohlazení - „hlad mě „

= jemně ohnutý dolů = klid

= kočka vrtí ocasem = nevím, jak se mám rozhodnout

= prudké švihání = něco se mi nelíbí, ale do útoku nepůjdu

= náhlé zavrtění = výzva ke hře, pro jiné kočky i pro člověka

= pokleslý až stažený = cítím se poražená, dává najevo podřízenost

Zaječí pozice = kočky často usilují o pozici, kdy jejich oči jsou ve stejné výšce jejich dvouožců, proto se rády staví na zadní nohy, aby se dostaly k horním částem lidského těla, především k hlavě

Kočičí zvuky = řečové návyky = konverzační tóny, volání, vzrušené tóny

= hned po člověku mají kočky nejširší zvukový repertoár, kdy se ve volné přírodě matka dorozumívá se svými dětmi podle určitého zvukového systému

= u koček seniorů můžeme slyšet dlouhé hlasité zvuky, kdy křik může také znamenat, že kočka pomalu hluchne, a proto se vyjadřuje tak hlasitě, aby sama sebe slyšela

= při pozorování nedosažitelného ptačího hejna se u kočky projevuje takzvané jednání naprázdno

= kočičí prskání a plivání připomíná hadí zvuky - nebezpečí pro nepřátele

= při bolesti někdy vydává kočka tak strašlivé zvuky, že stydne krev v žilách

= bojovnost dává najevo z plna hrdla, a často křičení, vrčení, bručení, mňoukání může trvat i dvacet minut a často je tento bojový pokřik nesprávně vykládán jako mrouskání

= předení = přátelský postoj, utěšování, kočka je šťastná, spokojená, cítí se dobře.

= předení = přátelský postoj, utěšování, kočka je šťastná, spokojená, cítí se dobře.

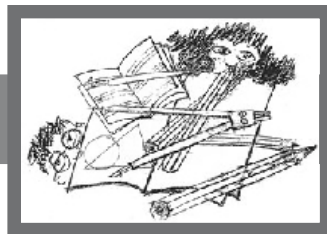
= předení = přátelský postoj, utěšování, kočka je šťastná, spokojená, cítí se dobře.

= předení = přátelský postoj, utěšování, kočka je šťastná, spokojená, cítí se dobře.

= předení = přátelský postoj, utěšování, kočka je šťastná, spokojená, cítí se dobře.

= předení = přátelský postoj, utěšování, kočka je šťastná, spokojená, cítí se dobře.

Tereza Němcová, VI. C

MOJE KAMARÁDKY AMY A NICKY

V říjnu jsem si koupil dvě samičky potkanů. Obě mají bílá těla, jen jedna má hnědou hlavu a druhá černou. Jsou to sestry (z jednoho vrhu).

Klíčku mají cca 80 cm vysokou a cca 50 cm širokou. Dohromady mají k hraní 4 poschodí a hamak (zavěšené lůžko).

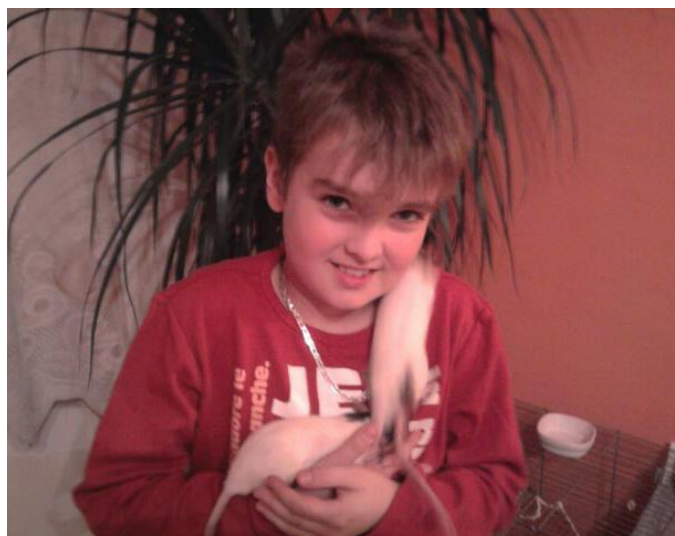
Protože jsou ještě malé, hodně času si spolu hrají a u toho vydávají různé zvuky, od pípání až po pískot. Rády si ale také polenoší v klíně nebo už ve zmíněném hamaku.

Pochutnají si nejvíc na masu (Whiskas pro kočky), ale nepohrdnou ani pečivem nebo zeleným pampeliškovým listím.

Naučili se hrát si s pinkponkovým míčkem, který před sebou donekonečna kutálejí a perou se o něj.

Moje nové kamarádky bych za nic už nevyměnil....

Tomáš Chlachula, V.C

Tomáš a jeho potkanky

Foto: Soňa Chlachulová

Nerozluční přátelé

Foto: www.seznam.cz/obrazky

***Jaké jsou vaše zkušenosti s domácími mazlíčky? Napište nám!
Pošlete zajímavé příhody! Nezapomeňte na fotografie!***

Mám medaili!

Foto: David Kuthan

BĚHEJ, HÁZEJ, SKÁKEJ

Závod se uskutečnil 10. 11. 2011 na Základní škole Na Kopcích.

Zúčastnilo se celkem 75 dětí. Z toho 43 atletů od nás ze Základní školy Benešova. Disciplíny - přeskoky na čas, slalom mezi kuželi, běh přes žebřík, hod plným /1kg / míčem byly složité, ale naši mladí sportovci to zvládli bez chyby.

Výsledky mladší hoši :

1. Novotný Filip
2. Palas Tomáš
3. Čierník Denis

Výsledky mladší dívky:

1. Tomanová Adéla
2. Tomanová Aneta
3. Nestrojilová Sabina

Výsledky starší hoši:

1. Vrba Tadeáš
2. Mastný Ondřej
3. Řezníček Erik

Výsledky starší dívky:

1. Břejčáková Pavla
2. Moldovan Milena
3. Dokulilová Lucie

Mladí atleti obdrželi již tradičně pěkné diplomy. Tři nejméně úspěšnější v každé kategorii pak medaili za čtyřboj. Všichni byli odměněni sladkou odměnou.

VÁNOČNÍ LAŤKA

Ještě před Vánocemi, 14. prosince 2011, zakončili své tréninkové úsilí naši malí atleti v soutěži ve skoku vysokém. Pro překvapivě velký zájem, zúčastnilo se 42 soutěžících, pro ně v poměrně těžké disciplíně, došlo k rozdělení závodníků do sedmi kategorií. Samotná soutěž byla velice napínavá, skoky vyrovnané a vítězství těch nejlepších, zasloužené. Všichni úspěšní sportovci byli odměněni drobným dárkem, diplomem a nejlepší výškaři i medaili a sportovní lahví na pitný režim.

Nejlepším skokanem letošní vánoční laťky se stal díky svému úsilí Vojtěch Bartošík z 5. C výkonem 115cm. Z dívek se nejlépe umístila Barbora Krajčová z 5. B výkonem 105 cm.

Ve čtvrtek 15.12. proběhla vánoční laťka pro starší žáky.

Na prvním místě se umístil Ondřej Dolák. Se stejným výkonem 160 cm skončil na 2. místě žák Jan Němec z Moravských

Budějovic a na 3. místě byl opět náš žák Kamil Mrňa. Překvapili také Tomáš Kotrba a Daniel Růžička výkonem 150 cm.

V kategorii dívek zvítězila Kateřina Hanáková z Moravských Budějovic výkonem 140 cm, na 2. místě skončila Darina Čičáková, o 3. a 4. místo se dělily Marie Indráčková, Kateřina Horáčková výkonem 125cm.

Tuto atletickou disciplínu si mohou mladí výškaři zopakovat opět v období Velikonoc.

SPORTEM KE ZDRAVÍ

Přišel čas vánoce a asi každý z nás se doma cpal cukrovím. I přes zimu lze však sportovat. V Třebíči je možnost pronájmu tělocvičen, návštěvy posiloven, nebo třeba jen procházky po vánoční Třebíči.

KAM ZA SPORTEM

Jedna z možností je například navštěvovat posilovnu, která je na stadionu TJ Spartak hned nad schody. Pro členy oddílu je cena pouhých 12 korun. Pro veřejnost je cena 35 korun, což je také velmi dobrá cena.

Dále můžete navštěvovat víkendové bruslení pro veřejnost.

KOČIČÍ ŠELMA VERSUS ČLOVĚK

Gepard 120km/1 hod
Emil Zátopek o 100 km míň.

Lev 80km/ 1 hod
Emil Zátopek o 60 km míň.

Kočka domácí 8km/ 1 hod

Emil Zátopek o 12 km víc.
Emil Zátopek běhal 20km/ 1 hod

K. Křečková VII. B, T. Kotrba, IX. B

BŘÍZKY PRO NÁS NEBYLY PŘEKÁŽKOU

Když za mnou na začátku vánočních prázdnin přišla mamka a nabídla mi, že s ní můžu jet na off-roady, měla jsem ohromnou radost. Většinou lidí asi nepřipadám jako typ holky, která miluje adrenalinové sporty, ale věřte tomu nebo ne, off-roadů jsem se nemohla dočkat. Koho by nelákalo strávit půl dne v terénních autech a zdolávat kopce a kaluže, projíždět se lesem a překonávat se v objevování těch nejšílenějších tras na tankodromu?

Když konečně nadešel čas vyrazit, zmocnila se mě nervozita. Netušila jsem, co mě čeká, jestli mi nebude špatně nebo jestli se neztrapním před ostatními účastníky akce. Ale všechno strach ze mě opadl za prvním úspěšně vyjetým vrcholem. Na první pohled by vás nenapadlo takový kopec ani vyjít, natož vyjet autem! Ale jak jsem zjistila, byl to jen malý kopeček ve srovnání s těmi, které jsme vyjízďeli později. Také alej plná malých břízek pro nás nebyla překážkou. Prostě jsme přes ni přejeli a vytvořili si tak novou trasu. Maličkost jako stromek uvízlý pod autem nás nemohl zastavit.

Poradili jsme si také se zrádnými kopečky navazující na sebe v malé vzdálenosti. A když jsme se zasekli, vytáhli jsme naviják, zahákli se o strom a sami se vytáhli. Nebo nám na pomoc přijelo jedno z dalších tří aut na dráze. Tak tomu bylo, když jsme uvízlí na vrcholu strmého kopce. Nemohli jsme se ani rozhoupat, protože jsme hrabali koly v bahně. Nakonec musel náš řidič vylézt okýnkem, připnout lano a pak jsme se nechali stáhnout dolů. K vzájemnému povzbuzování a vtipnému komentování při zdolávání dráhy nám posloužily vysílačky umístěné ve všech autech. Pomocí nich jsme se také domluvili na místě přestávky.

Vytáhli jsme obcerstvení v podobě řízků, čaje a oplatků, připravené všemi účastníky, nacpali si břicha k prasknutí a pokračovali v jízdě.

Domů jsem se vrátila plná zážitků a s touhou co nejdříve si tento den zopakovat. A také celá umazaná od bláta, ale to byla jen malá daň za úžasné strávené dopoledne ve společnosti skvělých lidí.

Text a foto Kathrin Decknerová, IX. B

asus-eee-pad-transformer

Foto: www.google/obrazky

PRST JAKO OVLÁDÁNÍ VIRTUÁLNÍHO SVĚTA

Zdá se vám to nemožné, ale je to tak. Poslední desetiletí se konstruktéři velkých firem např. Samsung nebo Apple zabývají věcí jménem tablet. Ptáte se, co je to tablet? Představte si pouze obrazovku notebooku s dotykovým ovládním. Ceny tabletů se pohybují v rozmezí od 4 tisíc, ale to jsou ty nejhůře vybavené, kolem 8 tisíc jsou ty lépe vybavené, např.: Samsung Galaxy... a také jsou tablety, které stojí 16 tisíc, ale ty se liší pouze kapacitou paměti a připojením k 3G síti. Do této kategorie se řadí např.: Apple iPad 2.

Tablety se dále liší operačním systémem. Mezi neznámější a nejpoužívanější patří Android, mimochodem od společnosti Google, který byl navržen právě pro tablety a mobilní telefony. Druhý nejpoužívanější operační systém je iOS. Je třeba zmínit, že Samsung a Apple vedly spor ohledně patentů, ale to sem až tak moc nepatří, jelikož se jedná spíše o mobilní telefony. Některé tablety jsou vybaveny takzvaným G senzorem, což je v podstatě senzor, který snímá polohu tabletu.

Prvním představitelem tabletů je Apple iPad 2, který se vyrábí ve verzích: 16GB, 32GB a 64GB. Každá tato verze je ještě nabízena s možností připojit se na 3G síť.

+ velice pěkný design, průměrná výdrž, dobrá konstrukce a velmi dobré parametry

- cena, omezenost v prostředí iOS (tím je myšleno především nemožnost přidání widgetů na hlavní uživatelskou plochu)

Dalším představitelem je Asus Eee Pad Transformer. Nabízí se ve verzích: 16GB a 32GB. Oproti Applu 3G modem se nabízí jen u verze se 32GB.

+ dá se koupit s dockem (případně lze dock dokoupit), který prodlouží výdrž baterie z 8 hodin na 16 hodin, což řadí tento tablet mezi tablety s nejdelší výdrží, výhodná je i cena, protože za 12 tisíc se dá pořídit i s dockem a máte z tabletu i netbook.

- základní verze (16GB) se nedá pořídit s 3G modemem

Naše zkušenosti:

Transformera jsme si měli šanci krátce vyzkoušet v německém Stuttgartu. Dotyk na něj však nebyl nějak příjemný. To nejspíše zaviniho, že jsme měli spocené ruce a přejíždění prstem na obrazovce bylo tuhé. Jinak esteticky působí velmi krásně, ale jeho nástupce Transformer Prime je o něco hezčí.

Lukáš Abrahám, Dominik Jeřábek, VIII. C

ŘIDIČSKÝ PRŮKAZ NA MOTORKU OD 15 LET

Hodně mladých lidí si chce už v 15 letech dělat řidičský průkaz na motorku, a proto vám napíši všechny podrobnosti, zajímavosti... Řidičský průkaz na skupinu AM (do 49ccm) si můžete dělat už ve 14 letech, ale dostanete ho až v 15 letech. Řidičský průkaz skupiny AM je oficiálně na motorky do 45 km/h, ale motorky do 49 ccm jezdí klidně až 80km/h. Cena tohoto průkazu je všude okolo 5 000 Kč.

Zde jsou informace o výuce:

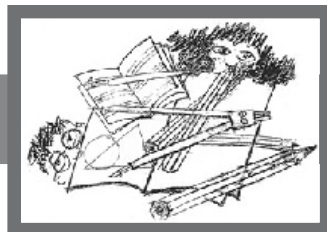
- 4 hodiny: výuka předpisů o provozu vozidel
- 1 hodina: výuka o ovládním a údržbě vozidla
- 2 hodiny: výuku teorie řízení a zásad bezpečné jízdy
- 1 hodina: výuku zdravotnické přípravy
- 1 hodina: opakování a přezkoušení

- 13 hodin: výcvik v řízení vozidla
- 1 hodina: výcvik praktické údržby
- 4 hodiny: praktický výcvik zdravotnické přípravy

V Třebíči je hodně autoškol např. Aujezdský, Skalka, Vostrý ... Stačí si jen vybrat.

Petr Řezáč, VIII. C

**Dodržujte dopravní předpisy!
Vždy dodržte povolenou rychlost!
Neriskujte!**

Vlevo zrcadlovka, vpravo kompak.

Foto: Lukáš Abrahám

KOMPAKT ČI ZRCADLOVKA?

Už jste si určitě někdy říkali, v čem je lepší drahá zrcadlovka než malý kompak. Důvodů je hned několik. Zrcadlovka má větší čip, což zajišťuje lepší kvalitu fotky. Dále, a to je jeden z hlavních důvodů, má vyměnitelné objektivy, čímž se dá předejít veliké chromatické aberaci. Když už jsem se o tom zmínil, chromatická aberace se projevuje především a ve velké míře u kompaktu s nekvalitním objektivem. Projevuje se při ostrém přechodu z tmavé barvy na světlou. A dalším důležitým rozdílem je možnost výměny objektivu. Objektiv je na fotoaparátu jedna z nejdůležitějších věcí, kterou foťák potřebuje. Problémem je, že mnohdy samotný objektiv stojí více než samotný fotoaparát. Cena objektivu se odvíjí od parametrů a konstrukce.

Když se podíváme na současnou nabídku fotoaparátů, je jich celá řada. A s ním mnoho značek. Mezi zrcadlovkami vládne především Canon a Nikon, ale

třeba v Německu jsem si všiml, že je velmi populární Sony. Mezi kompakty se toto ale nedá zas až tak popisovat, protože vše je tak na stejné úrovni. Samozřejmě vždy se najde nějaký nejlepší a nejhorší, který by vám doporučil maximálně tak nějaký prodáváč, který se ho musí nutně zbavit.

Dnes se už nabízí možnost koupit si obojí v jednom. Jsou to tzv. Kompakty s výměnnými objektivy. To je teď novinka asi jen 1 rok stará. Tento typ fotoaparátu nabízí komfortní řešení a také, na čem si mnoho lidí potrpí, vypadají stylově. Tedy, jak které. Ale nedá se říct, že to je levná záležitost. Jejich cena se pohybuje někde mezi nejlevnějšími zrcadlovkami.

Dalším, a teď stále populárnějším důvodem, v čem je zrcadlovka lepší, je ten, že dnešní zrcadlovky dokážou natáčet video ve velmi dobré kvalitě. Zrcadlovka s možností sekvence může nahradit poloprofesionální kameru, dokonce až za 300 000 Kč, což je pro mnoho profesionálů velmi zajímavé. Nejpopulárnější značka na natáčení zrcadlovkou je doposud Canon, ale

to by se mohlo brzy změnit. Velkou šanci má Nikon, jen když se poučí od Canonu a začne své zrcadlovky také více přizpůsobovat k natáčení.

Vše je však pouze síla zvyku. Někomu by se nechtělo neustále tahat s těžkou zrcadlovkou, ale někdo je zase strašně rád, když ví, že má dobrý fotoaparát. Tím ale nechci říct, že s kompaktním fotoaparátem se nedají pořizovat pěkné fotky. V tomto ohledu na tom nezáleží. Jediné na čem záleží, tak to pouze na fotografování.

Poslední co bych chtěl říct je to, že kdo si potrpí na kvalitě zpracování a mnoho příslušenství, je pro něj nejlepší řešení koupit si zrcadlovku. A ten, kdo si naopak potrpí spíše na komfort a vzhled (tím myslím především, kolik zabírá místa, hmotnost, atd...), měl by si pořídit nejspíš kompak.

Lukáš Abrahám, VIII. C

RÁD SE NA BENEŠKU VRACÍM

Začátkem prosince jako dárek dětem k Mikuláši vystoupil na naší škole žonglér Milan Ošmera se svými hosty. K vystoupení přizval výborného rakouského artistu Alexandra Schnellera s partnerkou. Využili jsme této příležitosti a požádali o rozhovor.

Jaký je to pocit vystupovat na škole, do které jste chodil?

Sem na Benešku se rád vracím a vystupování tady je pro mě vždycky milý zážitek. Protože jsem sem sám chodil a učitelé mě znají, mám stále jakýsi respekt i při vystoupení a snažím se, aby vystoupení dopadlo co nejlépe. Když jsem já coby dítě občas v tělocvičně sledoval připravené zábavné programy, nikdy mě nenapadlo, že jednou budu já tím, kdo zde bude bavit děti...

Který byl váš oblíbený učitel?

Na základce jsem učitelů měl rád víc. Nejoblíbenější určitě ale byla paní učitelka Chytková starší (máma paní učitelky Chlachulové). Měla mě na češtinu a od té doby mě čeština moc bavila. Paní učitelka Chytková dokázala hodně zaujmout i naučit. Pak jsem taky měl moc rád paní učitelku Kopeckou, ke které jsem chodil do taneční skupiny. Jsem moc rád za taneční průpravu, kterou mi dala, dnes mi to moc pomáhá při mých artistických vystoupeních. Naopak neměl jsem rád paní učitelku, kterou jsem měl na angličtinu, byla bohužel i mojí třídní učitelkou. Ta mi tento jazyk dost zprotivila. Já ale po maturitě vyjel na tři roky do Anglie a angličtinu si výborně osvojil. To mi hodně pomáhá při mojí práci...

ci, teď vidím, jak jsou jazyky důležité. Určitě se je i vy snažte co nejlépe naučit, jednou to určitě oceníte.

Jak jste se dostal k žonglování?

V dětství jsem měl moc rád cirkus, a spoustu jsem jich navštívil. Žongléři se mi vždycky líbili nejvíc z celého představení, tak jsem sám začal zkoušet házet s balonky. Dařilo se, tak jsem si časem, když mi bylo třináct, obstaral opravdové cirkusové rekvizity od profesionálního žongléra. Byl to výborný žonglér Eduard Janeček, s kterým se dodnes moc kamarádíme a při show často spolupracujeme.

Od kdy jste se rozhodl kouzlit?

Spíš než jako kouzelník se cítím určitě jako žonglér. Kouzelník je ten, kdo tahá králíky z klobouku. Za žonglérským vystoupením je mnohem víc dřiny a tréninku, než je tomu u kouzlení. Navíc se člověk musí stále držet v kondici a trénovat, aby se zlepšoval, aby čas od času nějaký ten kroužek či kuželka ve vzduchu přibyl. A to mě na žonglování nejvíc baví, i když, pravda, je to někdy o nervy. Žonglovat jsem začal v devíti letech a baví mě to dodnes. Navíc se tento koníček stal mojí prací, takže si života užívám.

Kde jste se učil žonglovat?

Jsem úplný samouk, z cirkusové rodiny nejsem, takže jsem si na všechno musel přijít sám. V tom mají cirkusáci výhodu. Tam dědeček naučí všechno tatínka, tatínek pak syna. Mě neučil nikdo nic a mnozí cirkusáci, u nás i v cizině, nechápou, jak jsem se sám mohl vypracovat. Často se mě na to ptají a já z toho mám radost. Já doma neměl šapitó a manéž na trénování jako oni, já se všechno učil v paneláku, a při žonglování s pěti kruhy musel sedět na posteli, abych se vešel pod strop...

Měl jste nějaký vzor?

Vzor jsem nikdy žádný neměl. Snažím se být originální a mít svůj styl. Ale když v budoucnu, nebo možná už nyní, budu já sám pro někoho vzorem, udělá mi to určitě radost.

Míváte trému?

Vystupuji takřka každý den, takže jsem na publikum zvyklý a trému většinou nemám. Čas od času se ale připravuje nějaké nové vystoupení a tam samozřejmě tréma vždycky trochu je. Před premiérou se nikdy neví, jak bude publikum na jednotlivé kousky reagovat, jestli se vše podaří tak, jak má. Až se ale program zaběhne, tak tréma opadne a vystoupení si pak jen užívám. Publikum je pokaždé trošku jiné, vždycky mě samotného něčím pobaví či překvapí.

Stalo se vám, že jste už nějaké vystoupení pokazil?

I to se samozřejmě občas stane. Jsme lidi a ne stroje. Mně jako žonglérovi občas něco spadne, kouzlo také někdy nějaké nevyjde. Ale vždycky se to musí nějak zahrát, aby

se publikum zasmálo a neřeklo si, že to byl trapas. Pak si často myslí, že chyba do programu patřila. Zrovna nedávno se mi stalo, že jsem při pirátském vystoupení vybral dobrovolníka z publika. Dal jsem mu na hlavu kouzelnou krabici, do které se vzápětí ze všech stran bodá asi deset ostrých nožů. Bedna se nakonec otevře a publikum vidí uvnitř krabice nože, avšak hlava zmizela. Hm tak ten dobrovolník už na pódiu seděl s krabicí na hlavě, publikum bylo natěšeno na velkou iluzi a já natáhl ruku pro první nůž a v tom jsem si uvědomil, že jsem všechny nože zapomněl doma. Co chcete v takové chvíli udělat?

Připravujete si vystoupení i pro dospělé? Ano, vystupuji pro děti i pro dospělé. Pro dospělé předvádím obvykle nebezpečnější kousky, jako žonglování s pochodněmi, s ostrými noži, akrobacii, chůzi po rozbitém skle. Musí se změnit i styl vystoupení. Ovšem pokud vystupuji třeba v cirkusu anebo na nějaké veřejné akci, je potřeba program uzpůsobit pro všechny věkové kategorie.

V kolika zemích jste vystupoval?

Vystupoval jsem na Slovensku, ve Velké Británii, Belgii, Rakousku. Do Rakouska se nyní opět chystám na angažmá do Vídeňského Vánočního cirkusu. Tam budu tři týdny až do začátku ledna. Pak se do

Rakouska pravděpodobně vrátím opět na začátku března a vydám se na šňůru s tamním cirkusem Salto až do prosince.

Líbilo se vám na naší škole? (při vystoupení)

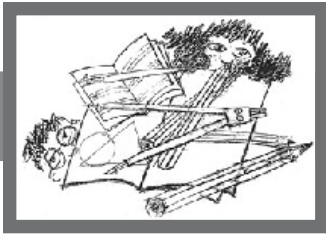
Moc hezky se mi u vás vystupovalo, byla super atmosféra. Byli spokojeni i moji zahraniční hosté, s kterými jsem tentokrát program připravil. Určitě se budu těšit na další vystoupení u vás na Benešce a slibuji, že zase připravím něco nového. Už jsem

k vám vzal akrobata na vysokých jednokolkách, žonglujícího fotbalistu, hadího muže a další artistry... Ale třeba vzdušnou akrobacii, to tu přece ještě nebylo. Tak se těšte!

Rozhovor připravily Tereza Němcová
a Natálie Řezáčová, VI. C

Foto: Eva Pokorná
a soukromý archív Milana Ošmery

ZA DVĚŘMI JE DUCH

ČASTO SE MI, V NOCI ZDA, ŽE ZA DVĚŘMI NĚHO POKOJE, CHODÍ NĚJAKÝ MUŽ....

ANI NEMÁM DOŠT ODVAHY, ABYCH DVĚŘE OTEVŘELA. A TAK SE PŘI- TUŽILM KE SVĚTLU PLYŠAKOVÍ A ČEKÁM, AŽ BUDE RÁNO....

RODIČE MI TO NEVERÍ VLASTNĚ JENOM TATKA. TATA UŽ S NAMI NEBYDLI. KAŽDÍ VIKEND MI NOSÍ PLYŠÁKY, SNAD ABYCH TU ODPUSTILA.

UJENUJI SE LUCKA A JE MI 8 LET.

LUCIUKO, UŽ JSI VELKÁ HOLKA. NENĚLA BYS VĚŘIT NA STRAŠIDLA, PROTO PŮJDETE K ČEKÁŘI.

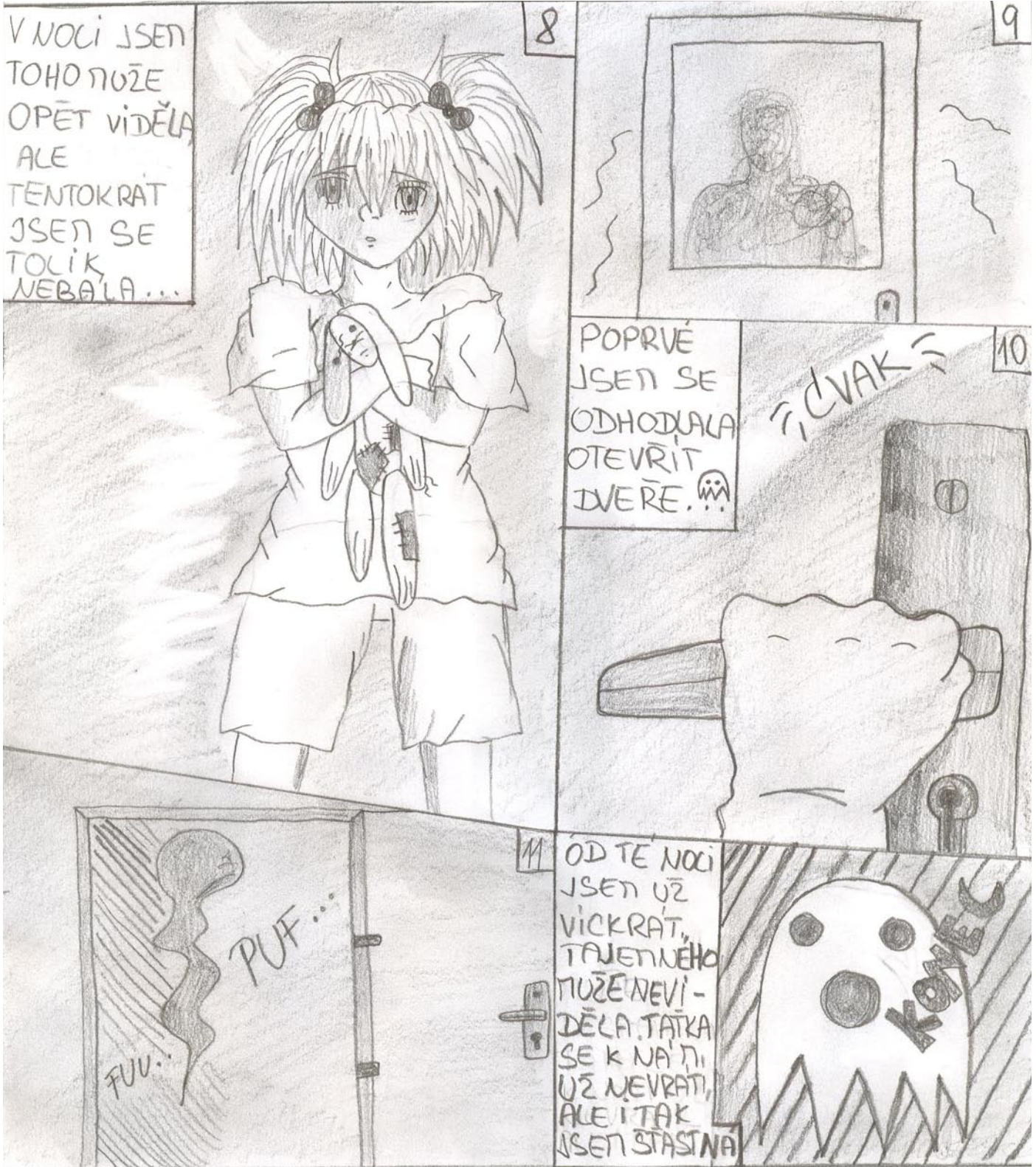
A TAK ME MAMKA VZALA K DOKTOROVĚ. NATO, ŽE JSME TAM STRÁVILI ASPOŇ HODINU. TAK MI TO VŮBEC NEPONOHLO.

MAMI, DNES JSUEN TO STRAŠIDLO ZASE VIDĚLA!

PROTO JSEM SE BALA VEČERA.

Napsala Andrea Pospíšilová a nakreslila Kamila Svobodová, VIII. C

MŮJ KOČIČÍ ŽIVOTOPIS

Jmenuji se Micka a narodila jsem se 26. února 1998. Do té doby jsem si lebedila v malém bříšku mé maminky. V domě, ve kterém bydlím, pokud tomu vůbec dům mohu říkat, jsou i jiné prapodivné bytosti, o kterých máma říká, že jsou lidé. Ještě jsem svobodná, ale až vyrostu, budu mít zájem o hezké kocoury. Moje máma se jmenuje Micka stejně jako já a je nezaměstnaná, protože se o mě musí starat. Otcí, který od nás utekl, každý říká Kokršpaněl, pracuje jako čistič kanálů. Moji sourozenci, o kterých nevím skoro nic, jsou stejně staří a velcí jako já. Chtěla bych vidět svého otce, protože mě zplodil.

Stále spím, sajú mléko, žebroum, spím, sajú, žebroum, ale místo toho chci běhat a skákat jako moje maminka a taťka. Školu žádnou nepotřebuji, protože mě učí sama maminka. Nyní jsem zdravá jako rybička, až na ty boule, vyrážky a červy.

Martin Sláma, VIII. C

Bavte se!

Napište nám!

Vymýšlejte!

Pište!

Kreslete!

I KOČKY SLAVÍ VÁNOCE

Sváteční jídelníček pro kočky. Vánoce jsou velmi hezké svátky, lásky a radosti. A slaví je i kočky, které jsou všude s námi v hezkých i smutných chvílích. I o naše mazlíčky musí být velmi dobře postaráno. Skoro u většiny lidí má kočka svoje jídlo, ale nakonec stejně ochutná i to lidské. Pokud chcete svému zvířátku dopřát něco dobrého, navštivte obchody pro kočky. Je už velké množství různých dobrot, které mají kočičky moc rády.

Dárčky pro kočky. K Vánocům patří i dárky. Kočky to asi moc neocení, ale nejvíce je zaujmou mašličky na dárečcích, papír, šňůrky a vše s čím si můžou hrát. Kočičce můžete dát jakýkoli dárek, ale tu největší radost bude mít jistě z toho, že se jí budete věnovat a dáte mu velkou spoustu lásky. To ocení určitě nejvíce.

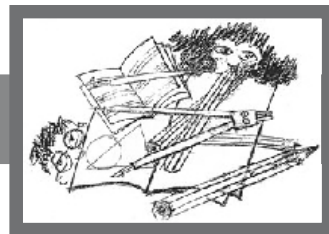
Zkuste si tedy vzpomenout na ty, kterým tohle všechno chybí. Díky pár korunám můžete přispět a nakoupit potřebné věci pro zvířátku z útulku, která si tyto věci nemůžou dovolit, jako konzervy, granule, pelíšky a další. Odneste je do nejbližšího útulku. Věřte, že větší radost neuděláte.

Lucie Dvořáčková, VI. C

**Všechny vaše nápady
pro vaše pobavení
rádi uveřejníme!**

Bavte se s GAG-BENEM!

JAKÁ KOČKA JE PRO TEBE TA PRAVÁ?

Chceš si koupit kočku, ale nevíš, kterou si máš vybrat, nebo se jen prostě nudíš? Tak zde teď nejdeš řešení! Test funguje takto: Přečti si otázky a zakroužkuj odpověď, která se k tobě nejvíce hodí, a pak už jen jednoduše sečti. Pokud máš nejvíce odpovědí A, přečti si výsledek tohoto písmena atd.

1. Co podle tebe vystihuje nejlepší odpověď:

- a) S dalšími lidmi na hřišti...
- b) S kamarády v kině nebo u hezkého filmu v televizi...
- c) Strávené odpoledne s rodinou...
- d) Na koncertě oblíbené zpěvačky/zpěváka...

2. Jakou barvu očí máš?

- a) Zelenou.
- b) Oříškově hnědou.
- c) Modrozelenou.
- d) Modrou až šedou.

3. Lidi o tobě říkají:

- a) To je ale sportovec/sportovkyně.
- b) On/ona má tak úžasné vlasy!
- c) Tak velké oči jsem ještě neviděl...
- d) On/ona má tak silný hlas...

4. Co ti na kočce vadit nebude?

- a) Že se sem, tam někam zatoulá...
- b) Že ji budeš muset kvůli srsti kartáčovat...
- c) Že tě bude hypnotizovat svými očima...
- d) Že tě v noci klidně probudí svým KRÁSNÝM zpěvem...

5. Jaká vlastnost se ti na kočce bude nejvíc líbit?

- a) Že bude vycházet s jinými zvířaty.
- b) Že se s tebou bude mazlit.
- c) Že se nemusíš stěhovat do rodinného domu.
- d) Že si s tebou bude hlasitě povídat

A TEĎ VÝSLEDKY

A. Mainská mývalí kočka

Tato kočka nemá s mývalem nic společného. Důvod, proč jí začali říkat Mývalí kočka je pouze kvůli jejímu ocasu. Ten se totiž dost podobá ocasu pravého mývala.

Tato kočka má přátelskou povahu a dobře se snáší s dětmi, ale jiná zvířata jí také nevdá. Mazlení od nich nečekej, ale možná můžeš zkusit apertování.

B. Perská kočka

Chováním i vzhledem působí tato kočka vznešeně. Pokud nejsi milovník sportů, tato kočka je pro tebe ta pravá. Mnohem více než sportovní program uvítá program televizní, u kterého se s tebou bude mazlit. Její srst se ale jen tak sama od sebe nevyčistí, a proto jí budeš muset každý den (nebo alespoň 1krát za 2 dny) kartáčovat. Kočka ale kartáčování miluje, a tak se nemusíš bát, že ti bude kňučet.

C. Britská krátkosrstá kočka

Snad největší výhodou této kočky je, že se nemusíš stěhovat do rodinného domku. Nejznámější druh této kočky je Britská modrá. Kočky tohoto typu mají velmi přátelskou povahu a snáší se jak s jedním člověkem, tak s celou rodinou.

D. Siamská kočka

Původem pochází z Thajska. Za mnoho let se vzhledem dost změnila, ale její modré oči jí zůstaly. Tato kočka si tě absolutně přivlastní, jak svou milou povahou, tak svým někdy až ohlušujícím hlasem. Je šikovná a chápavá. Proto ji možná můžeš naučit nějaký cvik.

Natalie Řezáčová

Zdroj: maruscin kocici veb

VÝROKY O KOČKÁCH

Tady najdete několik výroků od známých osobností, jako třeba Leonarda da Vinci.

Kočky – toť noční mūra všech vědců. Jsou totiž nejméně podobny s člověkem.

(Lewis Thomas)

Mlha přichází tiše jako kočky.

(japonské přísloví)

Není důležité, zda si chcete pohrát s kočkou – rozhodující je, zda si ona chce hrát s vámi.

(Emily Brontëová)

I ta nejmenší kočka je mistrovské dílo.

(Leonardo da Vinci)

Kočky jsou chytřejší než psi. Těžko najdete osm koček, které by táhly sáně.

(Jeff Valdes)

Existují dvě útočiště před bídou světa – hudba a kočky.

(Albert Schweitzer)

Kočky nám chtějí ukázat, že v přírodě ne všechno má svůj význam.

(Garrison Keillor)

Když si hraji se svou kočkou, mám občas pocit, že si ona hraje se mnou.

(Michael E. D. Montaigne)

Natalie Řezáčová

VERŠE PRO KOČKU

Kdo nemá kočky rád,
ten je starý protiva,
já kočky ráda mám,
a proto se usmívám.
Teď si klobouk nasadím,
na křeslo se posadím.
Kočka mi na klín vyskočí,
do klubička se zatočí.
Najednou slyším předení
a vytahuji pletení.
V noci se kočka krade z domu,
já mám o ní noční mūru.
Ráno mě čeká překvapení,
volám svého kamaráda,
ať to také uvidí.

Moje kočka porodila
pět nádherných koťátek.
To jsem ještě neviděla,
je mi jako ve svátek.
Každý den se na ně dívám,
radostí se jen usmívám.
Jsem ráda, že kočky mám,
A ty jsi, protivo, zcela sám.

Sheila Freyová, VII. A

**Nepište jenom do šuplíku!
Svá literární dílka pošlete
do redakce!**

Najdete je na našich stránkách!

MÁŠ RÁD KOČKY?

Milý Františku,
někdy přijed' k nám na vesnici, protože se nám narodila na podzim koťata. Jmenují se Mirka, Bořek a Štístko. Ráda si hrají, ale nejraději mají drbání pod krkem a za ouškama. Naše Micka je teď po porodu dost zesláblá a ještě jim dávat mléko, to je úkol!

Moc rádi si hrají se starými holínkami, které děda už nepoužívá. Když jsem si chtěl jedno pohladit (to byla ještě slepá), babička říkala, ať je neberu. Nejraději bych si je nechal, ale nejde to. Za rok je prodáme. Přijed' co nejdřív k nám na farmu, však víš, kam. Máš rád kočky? Tady je obrázek.

S pozdravem Karel

Pavel Plajer, V. A

MOZKOLAMY

Počítání cihel

Cihla, cihla a cihla. Další cihla a cihla a půl, čtyři půlky cihly a tři cihly a půl. Kolik je cihel?

Počítání dnů

Uběhlo 43200 sekund. Kolik je to dní?

Jedno zvíře je navíc. Které?

Slon, prase, nosorožec, hroch, pštros, kůň

Tomáš Chlachula, V. C

Koleda Ježíškovi

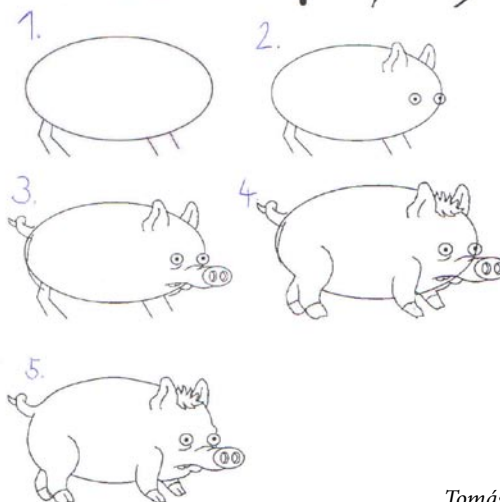
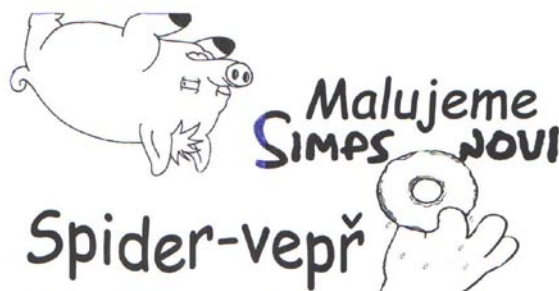
Halo! Ježíšku!
Ty v domě leplém kožíškem.

Neseš dárky, v pytlík velkém,
na to, že nemáme nic společného
a peškem!

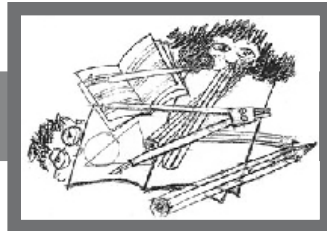
Někdy se stane, že byl někdo
zlý,
ale s dárečky se stejně
pomažlí.

Kdo byl hodný moc,
bude se mu dobře spát z celou noc.

Napsla Hana Švecová, IV. C

Tomáš Chlachula, V. C

VERŠÍKY ŽÁKŮ V. C NA SLOVA: DUCH, SKŘÍŇ, ZIMA, PLÁČ

Co je to za divný puch?
V mém pokoji se skrývá duch.
Žádné prsty, žádná pata,
Jen pláště, teď od bláta.
„Špinavý jsi tuze duchu,
Kolem tebe je plno ruchu.
Našel jsem žabku, sotva se vlekla,
Kdybych jí nepomohl, šel bych do pekla.
Dal jsem jí trochu jídla
A na umytí trochu mýdla.
Sám jsem spadl do bláta,
Vypadal jsem jako můj táta.
Můj táta byl pes,
Jmenoval se Rex.
Táta bydlel v předsíni,
Schoval se za skříní.
Pojď se umýt malý duchu,
Vždyť bláto máš až někde v uchu.
„Jů, ve vaně je ale zima,
Být však čistý, to je prima.
Samá radost, žádný pláč,
Děkuji Vám, není zač.“

Magdaléna Netiková

Byl jeden duch a ten měl rád puch.
Neměl rád pláč, co on byl zač?
Přepadla ho zima, vlezl si do skříně, bylo
mu prima.
Usnul tam na věky ten duch náš pravěký.
A skřín se rozpadla, tak moje básnička
dopadla.

Pavla Šrámková

Lidi se připravují na zimu
A schoulí se pod teplou peřinu.
Na Štědrý den přijde duch Vánoc
A všichni jedí kapra na noc.
Dárků je plná skřín,
Příští rok jich bude asi míň,
Nic si z toho neděláme,
Místo pláče si koledu zazpíváme.

Michaela Svobodová

Ve starém domě žila rodina,
Co malou holčičku Alenku měla.
Alenku duchové strašily,
Až se jí z toho vlasy zježily.
Ve skříní se schovávala,
O pomoc hlasitě volala.
Nastala zima, všude sních,
Alenka jezdí na saních.
Duchové na Alenku naházely sních,
Z toho, jak zaválena byla,
popadl je smích.
Alenka plakala,
Už to dál nevydržela.
Po Vánocích se celá rodina odstěhovala,
Že neuvidí duchy se Alenka radovala.
Od těch dob se Alence dařilo
A takhle to celé skončilo.

Milena Moldavan

Na naší půdě u staré skříně
Ležela velká vyzrálá dýně.
V té dýni přebýval staříčkový duch,
K ránu nás vzbudil příšerný puch.
Dýně pukla, teď tam hnije,
Duch tam pláče nešťasten.
Kde on ubožák se skrýje,
Noc už končí, začíná nový den.
S listopadem přišla zima,
Vánoce jsou za dveřima.
Dostal nápad na jedničku,
Teď je šťastný přešťastný,
Navštíví svou prababičku
za hřbitovní starou zdí.
Má tam hrobku nablýskanou
S nápisem „Vzpomínáme - klidně spi“.
Spolu se tam jistě sejdou
a Vánoce oslaví.

Gabriela Bazalová

Byl jeden duch a ten se smál,
Potom uslyšel buch a on se bál.
Byla zima a velká tma
A on z toho dostal velké astma.
V tmavé komůrce slyšel pláč
A tam byl poražený hráč.
Duch ho utišil a dal mu skřín
A najednou tam byl velký Řím.
Duch byl překvapený, dostal z toho šok
A spadl na jeho velký bok.
Jel do nemocnice a tam spal,
Pak se probudil a šel dál.

Přišla sestřička dala mu husu
A on jí za to dal velikou pusou.
Zamilovali se do sebe a měli svatbu
A taky velkou duchovskou bandu.
Strašili v jednom starém domu,
všechny vyhostili a dali si colu.
Bylo to tak dobré,
že tomu skoro nevěřili,
Pak všechny duchy pozvali na večeři.
Pak přišli domů a tam byl zvonec
A to je naší duchovské pohádky konec.

Lucie Cahová

!!!! SOUTĚŽ !!!!!

1. Uhodnete, která kočka je která? Rozhodněte, z jaké fotografie na straně 20 a 21 se na vás dívá Kelnka, Jurášek a Matýsek!
2. Jak se jmenuje známá kytaristka, bývalá žákyně naší školy?
3. Která dívka se chce stát princeznou?
4. Za kolik korun byla vydražena kráva vytvořená V. Havlem?
5. Který spisovatel připisoval kočkám lidské vlastnosti?
6. Který zonglér nás bavil před Vánocemi?
7. Vyřešte „MOZKOLAMY“ - str. 36!

Zajímavé dárky (blikačka na kolo, čepice, pouzdro na psací potřeby...) mohou být Vaše! A proto neváhejte a odpovězte na otázky. Vyřešte „Mozkolamy“!

Odpovědi vhodte do schránky časopisu (vedle hlavního vchodu) nebo předejte našim redaktorům do 31. ledna 2012 (redakce časopisu)

ZIMNÍ RADOVÁNKY

Všeználek

Šikanovač

Kráska
Sněhule

Mrně

Kostík

Pan
Starosta

hospodyně
Snížková

Siamky

Nakreslila Hana Švecová, IV. C

KOČIČÍ SPORTOVÁNÍ

Zvládnou to?

Vydrž! Házím ti lano!

Jistím!

Foto: Pavla Kamanová

KVALITNÍ ŠKOLNÍ ČASOPIS
ABECEDA, O. S., 2011